

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 8,—

Ἑτησία . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Ἑξάμηνος . . . 5,50

Τετμήνηνος . . . 2,50

Τετμήνηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουνίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 31

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ' (Συνέχεια)

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Οἱ ναυαγοὶ χορταίνουσι.

Μετ' ὀλίγον ἕνας βοήθης τοῦ μαγείρου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Πέτρον ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἐτοιμον.

Αἱ κυρίαι ἐπερίμεναν εἰς τὴν αἴθουσαν, στολισμέναι ὅσον τὸ ἐπέτρεπον τὰ μέσσα των, περιοριζόμενα τώρα εἰς ὅ,τι ἐφεραν ἐπάνω των.

—ὦ, ἀγαπητέ μου Πέτρε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ζολλιέ, τί θαύματα κάμνετε! Εὐρισκόμεθα τώρα εἰς ἕνα πλοῖον μυστηριῶδες, τοῦ ὁποίου σεῖς εἰσθε ὁ ἀνεγνωρισμένος κυβερνήτης καὶ τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸν λιμένα!

—Τὸ ἐλπίζω, ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ νέος· ἀλλ' ὡς νὰ σερβιρισθῇτε, ἐπιτρέ-

ψατέ μου νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὸν ἄρρωστον μου.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ τραυματίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ κινή τὸν βραχίονα ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του.

—Ἐλπίζω νὰ τῇ γλυτώσω, τῷ εἶπε, χάρις εἰς σᾶς, ἀγαπητοί μου μουσαφιρέοι! Ἡ κυρία Ζολλιέ κατώρθωσε νὰ ξαναβρέξῃ τὰ μπαμπάνια χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸν ἐπίδεσμον. Αὐτὸ μὲ ἀνακούφισε πολὺ. Πηγαίνετε νὰ φάτε. Διέταξα νὰ σᾶς βάλουν ἐντὶ θέσι μου, διὰ νὰ σᾶς ὑπακούουν οἱ ἄνδρες μου καὶ νὰ σᾶς σέβωνται. Μοῦ φαίνεσθε καλὸ κι' ἄξιον παλληκάρι. Πηγαίνετε γρήγορα εἰς τραπεζί.

—Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες! εἶπεν ὁ Πέτρος γελῶν.

—Ὡστε εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὴ ὄρεξι!

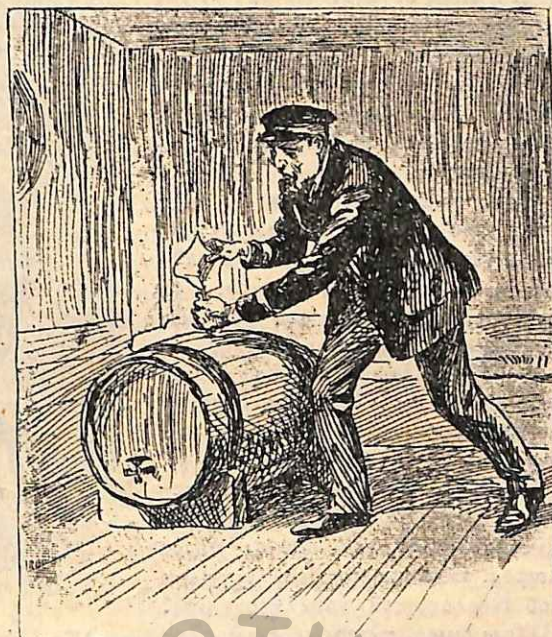
Καὶ ὅμως οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἔφαγαν ὀλίγον, διότι οἱ στόμαχοί των, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀδρανείας, εἶχον ἀπομαθῇ νὰ διαστῆλλονται πολὺ. Ἦσαν ὅμως μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἕνα λαμπρὸ κρασί, ἀνακατευμένον μὲ κρύον νερόν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀφίνων τὰς κυρίας νὰ περιποιηθοῦν τὸν ἄρρωστον του, ὁ Πέτρος ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς κοιμωμένους εἰς τὴν πλώραν.

Δύο ἐξ αὐτῶν εἶχον ἐξυπνήσῃ· ἀλλ' ἡ διήγησις των δὲν προσέθεσε μεγάλη πράγματα εἰς ὅσα ἤξευραν ἤδη ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ Μπερρέτ, τοῦ μαγείρου, διότι δὲν ἤθελαν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἶχαν λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν.

—Ὁ ὑποπλοίαρχος μᾶς ἐφώνησε, τὸν ὑπακούσαμε· μᾶς πῆγε εἰς τὰ σαλόνι· ἔπιναν ἐκεῖ μαλάγα· ἤπιαμα καὶ μεῖς μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ ξέρουμε τίποτε.

Ἦσαν δύο Μαλτέζοι, ὁμιλοῦντες κακῶς τὴν γαλλικὴν. Ὁ Πέτρος τοῖς ἀνήγγειλεν, ὅτι, διχκοῦντος τοῦ ὕπνου των, ὅλοι σχεδὸν οἱ σύντροφοί των εἶχον

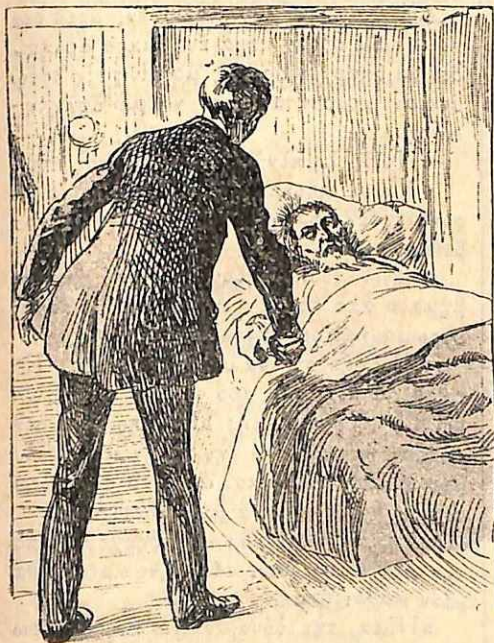
«Ρίπτει εἰς τὸ βαρέλι μίαν λευκὴν σκόνην...»
(Σελ. 266, στ. γ')

ἀποθάνῃ καὶ ὅτι νέον πλήρωμα ὠδήγει τώρα τὸ πλοῖον.

—Θὰ ἐργάσεσθε μὲ τοὺς ναύτας μου, προσέθεσε, καὶ θὰ σᾶς ἐπιτηροῦν, διότι ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὸν «Μιστράλ» καὶ τὸν πλοίαρχον Μπερτράν. Τὸ πλήρωμά του ἐπεχείρησε νὰ τὸν φονεύσῃ διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ πλοῖον· καὶ εὗρε τὴν δικαίαν τιμωρίαν τῆς πράξεώς του, διότι ἡ στάσις ἐντὸς πλοίου εἶνε τὸ πλέον ἀτιμὸν ἐγκλήμα. Θάποτελέσετε μέρος τῆς ομάδος τὴν ὁποίαν διευθύνει ὁ Καργασσοῦ.

—Πολὺ καλὰ, καπετάνιό μου, ἀπεκρίθησαν οἱ δύο Μαλτέζοι, δαμασθέντες ἀπὸ τὸ ἐπίβλητικὸν ὕψος τοῦ νέου των ἀρχηγοῦ.

—Ἀμα ἐξυπνήσουν καὶ οἱ σύντροφοί σας, νὰ τοὺς τὰ πῆτε· αὐτοὶ θὰ κατα-

«Ἐλπίζω νὰ τῇ γλυτώσω...» (Σελ. 265, στ. β')

ταχθούν εις την ομάδα του ναύτου μου Λακέν. Ναύκληρός σας είναι ο Κερλός. Νά τον υπακούετε!

Ο Κερλός είχε γίνη ναύκληρος δια κλήρου και ούτω κανείς από τους άλλους δεν δυσχερεστήθη δια την προτίμησιν.

Ο καιρός διετετρείτο λαμπρός και ο αυτοσχέδιος πλοίαρχος ήμπορεύσε προς το παρὶν νὰ εἴνε ἡσυχός. Μετ' ὀλίγον, βλέπων ὅτι ὅλα ἐπῆγαιναν καλὰ καὶ ὅτι ὅλοι ἦσαν εἰς τὰς θέσεις των, χορτασμένοι καὶ εὐχαριστημένοι, κατέβη νὰ συναντήσῃ τὰς φίλας του, τὰς ὁποίας εὗρεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πλοίαρχου Μπερτράν.

Τοῦ ἐκρατοῦσαν συντροφίαν καὶ τὸν ἐνοστήλευαν.

— Ἄ, ἰδού ὁ νεαρός μας σωτήρ! ἀνέκραξεν ὁ ναυτικός, βλέπων εἰσερχόμενον τὸν Πέτρον.

— ὦ, παρακαλῶ, μὴν ὀμιλῆτε ἔτσι! εἰμαι ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας τῆς θείας Προνοίας, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωκε νὰ ἐκτελέσω μίαν ἐντολήν...

— Ναί, ναί, γνωρίζω ὅλην σας τὴν ἱστορίαν, νεαρό μου πλοίαρχε. Γνωρίζω πόσον εἶσθε γενναῖος καὶ μετρίοφρων.

Στενοχωρημένος κάπως ὁ Πέτρος ἔστρεψε τὴν συνομιλίαν εἰς ἄλλο θέμα καὶ διηγήθη τί εἶχε μάθῃ καὶ τί εἶχε κάμῃ πρὸς ὀλίγου. Ἡ ὀρθότης τῶν κρίσεων τὸν καὶ τῶν πράξεων ἐξέπληξε τὸν ἀσθενή.

— Ὡστε ἐρρίψατε τοὺς ναύτας μου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διωργανώσατε νέον πλήρωμα. Λαμπρά! Καὶ ποῦ πηγαίνομεν τώρα;

— Κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Μοντε-βιδέον, ὅπου θὰ φθάσωμεν γρήγορα, ἂν ἐξακολουθήσῃ ὁ καιρός αὐτός. Εἶνε τουλάχιστον ἡ γνώμη τοῦ Κερλός, τοῦ ναυκλήρου μας. Βλέπω ὅμως, πλοίαρχε, ὅτι ἡ πληγὴ σας εἶνε ὀλιγώτερον σοβαρὰ ἀπ' ὅσον μᾶς ἔκμειν εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ φορηθῶμεν ἢ ἀπώλεια τοῦ αἵματος. Οὕτε πυρετός, οὕτε ἐξάντλησις. Γρήγορα θὰ σηκωθῆτε.

— Μὲ τέτοιους νοσοκόμους μπορῶ νὰ μὴ γιαιτρευθῶ γρήγορα; καὶ τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, διὰ νὰ τοὺς περιποιηθῶ εἰς τὴν μικράν μου αὐτὴν κατοικίαν, ὅπου τώρα βασιλεύετε σεῖς, νέε μου φίλε!

— Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς κακοφαιναται αὐτὸ; ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος. Ἀνέλαβα τὸν οἶκα ἐπειδὴ σᾶς ἤνθα ἀναισθητόν καὶ θά...

— Καὶ θὰ τὸν κρατήσετε μέχρι τοῦ λιμένος, ἐγὼ σᾶς τὸ λέγω! Ὅχι μόνον δὲν μοῦ κακοφαιναται, ἀλλ' ἀπεναντίας εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ἐπειτα ἡ πληγὴ μου, ἡ ἀδυναμία μου... Δὲν θὰ μπορέσω διὰ πολὺν καιρὸν νὰ κάμω ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ σᾶς ὁδηγῶ εἰς τὸ ἐρ-

γον σας... Πιθανὸν ἡ πληγὴ μου νὰ μὴν εἴνε βαρεία ὅσον ἐνομίσατε ἐπὶν ἀρχῇ; ἀλλὰ θὰ μοῦ χρειασθῇ μεγάλη ἀνάπαυσις, ἐξ αἰτίας τοῦ μέρους, ὅπου ἐχώθη τὸ μαχαίρι. Ἡ παραμικρὰ κίνησις, μοῦ φαίνεται, θὰ ἡμποροῦσε νὰ μοῦ φέρῃ συγκοπήν.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν οὕτε νὰ παραμιλῆτε, εἶπεν ἡ κυρία Ζολιλιέ. Θὰ σᾶς ἀφίσωμε νάναπαυθῆτε δύο ὥρας, καὶ ἐπιστρέψετε.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀνῆλθον εἰς τὴν γέφυραν. Ἦτο μεγάλη εὐχαριστήσις δι' αὐτοὺς νὰ βλέπουν τὸ ὥραιον ἐκεῖνο τριῖστιον, στερεὸν καὶ καλοκαμωμένον βρῖκιον, νὰ σχίζῃ ὑπερηφάνως τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίαρχου.

Τὸ ἑσπέρας κατέβησαν πάλιν εἰς τὸν

«Ἦνθα τὴν δύναμιν νὰ πυροβολήσω κατὰ τοῦ δολοφόνου μου...» (Σελ. 266, στ. γ')

θάλαμον τοῦ ἀσθενούς. Ὁ Πέτρος τοῦ ἤλλαξε τὴν πληγὴν. Κ' ἐπειδὴ τὸν εὗρισκε πολὺ καλλίτερα, τὸν ἤρωτησεν ὑποποίας περιστάσεις ἐδέχθη ἐκείνην τὴν μαχαίριαν.

— Κανείς δὲν σᾶς τὸ εἶπεν ἀκόμη;

— Ὅχι, διότι οἱ ἐπιζήσαντες ναῦται λέγουν ὅτι δὲν ἤξεύρουν τίποτε καὶ ὅτι ἤλθον ἐδῶ ἀπλῶς κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑποπλοίαρχου.

— Λοιπὸν, νέε μου φίλε, ἂν θέλετε, πάρετε τὸ ἡμερολόγιόν μου ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τραπέζι... θὰ σᾶς υπαγορεύσω καὶ θὰ γράψετε ὅλα τὰ συμβάντα. Ἐτσι θὰ τὰ μάθετε καὶ συγχρόνως θὰ μοῦ κάμετε μίαν ἐκδόουσιον.

— Εὐχαρίστως, πλοίαρχε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καθήμενος διὰ νὰ γράψῃ.

— Βάλετε χροσινὴν ἡμερομηνίαν, ὑπέ-

λαβεν ὁ τραυματίας, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ υπαγορεύῃ:

«Τὸ μεσονύκτιον μὲ διεδέχθη ὁ ὑποπλοίαρχος. Μὲ θαυμασίον καιρὸν, διηυθυνόμεον Ν. — ΝΑ.

«Εἰς τὰς δύο, ἐλαφρὸς κρότος, ἀσυνήθης, μ' ἐξυπνᾷ. Ἀκροάζομαι, κατόπιν σηκώνομαι καὶ βλέπω. Ἡ θύρα τῆς καμπίνας μου ἦτο πάντοτε ἀνοιχτή. Βλέπω τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης μὲ μυριάς προφυλάξεις, κυττάζων γύρω του ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸν βλέπει κανείς. Φθάνει πλησίον τοῦ βαρελίου τῆς μαλάγας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνεθίζω νὰ πίνω ἓνα ποτήρι πρὸ τοῦ γεύματος, ἐπειδὴ ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στομάχι.

«Ἐκεῖ, νομίζων ὅτι δὲν τὸν βλέπει κανείς, ρίπτει εἰς τὸ βαρέλι μίαν λευκὴν σκόνην. ἐκ τῆς ὁποίας ἔχει μεγάλην ποσότητα μέσα εἰς ἓνα χαρτί. Κατόπιν, μὲ μίαν ράβδον, ἀνακατώνει τὸ κρασί.

«Ἡ ἐκπληξίς μου εἶνε τόση, ὥστε κάμνω ἐν κίνημα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἀκούει. Βουλώνει εὐθὺς τὸ βαρέλι καὶ στρέφει ἄγριον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος μου. Μὲ βλέπει. Ἐγὼ ὀπισθοχωρῶ, ἐλπίζων νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσῃ.

«Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀναδύεται βιαστικὰ τὴν γέφυραν. Ἐγὼ, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, σπεύδω νὰ ἐνδύθω καὶ νὰ ὀπλισθῶ μὲ δύο ρεβόλβερ.

«Ἀντίγω κατόπιν τὸ φαρμακεῖόν μου καὶ βλέπω ὅτι τὸ μικρὸν δοχεῖον τῆς μορφίνης εἶνε κενόν. Νομίζων ὅτι δὲν εἶχα νὰ δυσπιστῶ πρὸς κανένα, ἄφωνα συγὰ τὸ κλειδί εἰς τὴν κλειδαριάν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπωφελέθη διὰ νὰ προμηθευθῇ τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον προώριζε δι' ἐμὲ καὶ εἶχε ρίψῃ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ κρασί μου.

«Ἐν τούτοις, ἐσυλλογίσθη, ἀφοῦ δὲν πίνω κάθε φοράν παρὰ ἓνα μικρὸ ποτήρι, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀρκετὴ μορφίνη εἰς τόσῳ μικρὰν ποσότητα ὥστε νὰ μὲ δηλητηριάσῃ.

«Ποῖος λοιπὸν νὰ ἦτο ὁ σκοπός του; Ἄνὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ, ἴσως, διὰ νὰ μὲ φονεύσῃ, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἐπειδὴ μὲ φοβεῖται.

«Ἐνῶ ἐσυλλογίζομαι αὐτά, ἤκουσα βήματα ἀπὸ πόδας γυμνοὺς εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ εἰς τὴν κλίσμακα.

«Ἐνῶσα ὅτι θὰ μοῦ ἐπετίθεντο. Ἐπῆρα τὰ πιστόλια μου καὶ ἐπῆγα νὰ σταθῶ εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προβάλω τὴν κνήμην τοῦ ὅπλου μου εἰς τὴν κλίσμακα, ὥστε νὰ ἐμποδίσω τοὺς ἐχθρούς μου νὰ μὲ κυκλώσουν.

«Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξηρχόμην ἀπὸ τὴν κομπίναν μου, ἐδέχθη κατὰστηθα μίαν μαχαίριαν.

«Ἦνθα τὴν δύναμιν νὰ πυροβολήσω μὲ τὸ ρεβόλβερ κατὰ τοῦ δολοφόνου μου, ἐπειτα ἐκλονίσθη καὶ, στήριχθεις ἐπὶ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΣ εἶπα εἰς τὴν προηγούμενην μου, ὅτι ὁ Λάτας διήλθεν ὅλην σχεδὸν τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν του ἡλικίαν ὡς γεωργός καὶ ὡς ποιητής. Ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν, ὅταν κατετάχθη εἰς τὴν Ἑλληνικο-ραβδικὴν Σχολεῖον τῆς Βηθλεέμ. «τότε πρῶτον, — ὡς λέγει ὁ ἴδιος, — ἀνοίξας τὴν ἑλληνικὴν Γραμματικὴν». Φαίνεται ὅτι εἰς τὸ χωρίον του δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ παρὰ μίαν στοιχειώδη ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν καὶ δὲν εἶχε ἀνοίξῃ ἄλλο βιβλίον παρὰ τὸ Ἀλφαβητάριον καὶ ἴσως-ἴσως καμμίαν Σύνοψιν καὶ κανὲν Ὁρολόγιον. Διότι τὰ ἐκκλησιαστικά του ἤρσαν ἀνεκὰθεν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπῆγαινε τακτικὰ, ἐψάλλα μάξιστα, ἔλεγε τὸν Ἀπόστολον καὶ ὑπηρετοῦσεν εἰς τὸ ἱερόν. Αἱ γνώσεις του, φυσικὰ, ἦσαν πολὺ περιορισμέναι. Εἶχε ὅμως μεγάλον, ἀκούμῳ-τον πόθον νὰ μάθῃ γράμματα, νάναπτύχῃ. Διηγούμεθα ὅτι μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον, συνήτησεν εἰς τὸν δρόμον ἓνα παιδί, χωριότη-πouλο, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεφεν ἐπίσης ἀπὸ τὸ σχολεῖον τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐξοχικὴν του οἰκίαν, μὲ τὰ βιβλία του ὑπὸ μάλῃ. Ὁ νεαρός βοσκὸς τὸ παρηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ μὲ ζήλοτυπον βλέμμα καὶ στενάζας, εἶπε πρὸς τὸν συνοδευόμενον αὐτὸν συγγενή: «Τί εὐτυχία μου ἂν ἦσαν εἰς τὴν θέσιν του!» Καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δακρυά του... Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀπορῇ κανείς ἂν ὁ χωρικός αὐτός, ὁ σχεδὸν ἀγράμματος μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δεκαεννέα ἐτῶν, εἴνε ἓνας ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους ἀνδράς τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε τὴν θείαν ἀνπτυγμένην εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, — καὶ μὴπως εἶχε περισσότερον εἰς τὴν διάνοιν του ὁ ὑπερήλιξ πλέον μαθητής; — κατόρθωσε νὰ μάθῃ τὴν ἑλληνικὴν, τὴν ἀραβικὴν, τὴν ἐβραϊκὴν, τὴν λατινικὴν. Εἰκοσιεῖς ἐτῶν ἐπῆρε τὸ διπλωμά του ἀπὸ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Καὶ ἀργότερα, ἔμαθεν ἀκόμη γαλλικά, ἰταλικά, ἀγγλικά, γερμανικά. Ὁ πόθος τῆς γνώσεως δὲν τὸν ἐγκατέλειπεν ἕκτοτε καὶ εἰς ὅλην του σχεδὸν τὴν ζωὴν ἐξηκολούθησε νὰ μελετᾷ, νὰ μαθαίνῃ. Τὴν μεγάλην του μόρφωσιν συνεπλήρωσαν τὰ μακρὰ καὶ πολυάριθμα ταξείδια του. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐταξείδευαν ὅσον ὁ Λάτας. Ἀκούρατος, ἀκατάβλητος, ἀεικίνητος, περιήλθε τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀνατολήν, τὴν Εὐρώπην. Ἐπεσκέφθη ἀργότερα τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίαν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀ-

μερικὴν, τὴν Αὐστραλίαν. Ἐλαβε μέρος εἰς τὸ θρησκευτικὸν Συνέδριον τοῦ Σικάγου καί, περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου Ἀἰφελ ἐγράψε τὸν νόμῳ του εἰς τὸ βιβλίον τῶν περιηγητῶν.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τὸ πλέον ἀξιοθαύμαστον τοῦ Λάτα ἦτο ἡ ἰδιοφυΐα του. Ἐγεννήθη ῥήτωρ, ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ μόρφωσις δὲν εἶχε ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ ἐνισχύσῃ καὶ νάναδείξῃ τὸ φυσικὸν του χάρισμα. Περιέργων εἶνε, ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν τὸ ἤγνως καὶ ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ μίαν φορὰν, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν ἐσπούδαξεν ἐδῶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, συνέθετο τὸ ἑξῆς: «Ἐνας συμμαθητῆς του, θεολόγος, ἔδωκε λόγον εἰς τὴν Ἑκκλησίαν, ὁ ὁποῖος ἐπῆνέθη πολὺ. Τὸ πρόπαιον αὐτοῦ τοῦ νέου Μιλτιάδου δὲν ἄφισε τὸν νέον Θεμιστοκλέα νὰ κοιμηθῇ. «Θὰ κάμω καὶ ἐγὼ λόγον!» εἶπε. Κάθεται, τὸν γράφει, τὸν ἀποστηθίζει καὶ τὴν ἀλλήν Κυριακὴν τὸν ἀπαγγέλλει εἰς τὴν Ἑκκλησίαν. Αὐτὸ ἦτο! Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην «ἤνοιξεν ἡ τύχη του». Διότι ἡ ἰδιοφυΐα του ἀπεκαλύφθη διακριτὰ. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν εὐγλωττίαν, τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν καὶ τὴν ἰσχυρὰν λογικὴν τοῦ νέου ἱεροκήρυκος. Τὸν προέτρεψαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ κηρύγματά του καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ φήμη του ἐστερεώθη. Πλοῦστοι θαυμασταὶ τοῦ τὸν ἐστειλαν τότε εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐπέστρεφεν ἀπὸ ἐκεῖ πάνοπλος. Κ' ἐξηκολούθησε νὰ κηρύττῃ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. ἔως ὅτου ἐχῆρευσεν ὁ θρόνος τῆς πατρίδος του καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Διονύσιος Λάτας, εἰς τὸ ἀπόγειον τότε τῆς φήμης καὶ τῆς δόξης του ὡς μεγάλου ἱεροκήρυκος, εἴργειν Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου.

Οὕτως ὁ βοσκὸς ἐκεῖνος τοῦ Γερακίου ἐπαγγέλλετο, κατὰ τὴν ἰδίαν του φράσιν, «ἐστεμμένος καὶ ἐνδοξός» ἐκεῖ, ὅταν πρὸ τριακονταετίας εἶχε εὐγεῖ πτωχός, γυμνός, «μὲ ἓνα τρίχινο σακκὶ καὶ μὲ ἓνα κριθίνον παξιμάδι». Ἀλλ' ἡ ἰδιοφυΐα ἠνωμένη μὲ τὴν μεγάλην θελήσιν ἔκαμνεν τὸ θαῦμα νὰ μεταβάλλουν τὸν πτωχὸν βοσκὸν εἰς Ποιμένα λογικῶν προβάτων καὶ τὸ τρίχινον ἐκεῖνο σακκὶ εἰς χρυσοκέντητον ἀρχιερατικὸν σάκκον, εἰς πορφύραν ἐκκλησιαστικὴν ἡγεμόνα!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΜΗ ΠΡΟΒΙΒΑΣΘΕΝΤΑΣ

Μὴ ἀποθαρρυνθῆτε! Διαπλάσσετε τὰς προσπαθείας ὑμῶν, ὅπως ἀνακτήσῃτε τὸ ἀπολεσθέν. Μὴ φθονήσετε, ἀλλὰ ζηλεύσατε μᾶλλον τοὺς εὐδοκίμησαντας. Θεσάτε τὰς δυνάμεις ὑμῶν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐστὲ πεπεισμένοι, ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει πρόσκομμα, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερνικηθῇ ὑπὸ συντόνου ἐργασίας καὶ θελήσεως. (Δ. Λάτας.)

τῆς τραπέζης, ἐπίεσα τὴν πληγὴν μου μὲ μίαν πετσέταν.

»Ἦκουσα τότε τοὺς ναύτας νὰ λέγουν:

»— Πᾶσι ὁ ἀρχηγός, ἀντίο συνωμοσία! Ἄς πιούμεε ἀπὸ ἓνα ποτηράκι, καὶ ἔπειτα βλέπομε!

»Ἐξήρτουσαν οἰνόπνευμα, δὲν εὗρισκαν καὶ ὁ ναύκληρος ἐφώναζε:

»— Ἄς ριχθοῦμε στὴ μαλάγα τοῦ καπετάνιου! Ὅθ' μᾶς κάμῃ καλὸ στὸ στομάχι!

»Ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ ἐναρκώνοντο καὶ θὰ ἦσαν ἀδελφεὶς δι' ἐμὲ. Ἀλλ' ἤμουν ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσω. Στριζόμενος εἰς τὸ τραπέζι, κατόρθωσα νὰ γθᾶσω μέχρι τῆς κλίνης μου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤρπασα ἓνα σινδόνι διὰ νὰ σταματήσω τὸ ἄρθρον αἷμα τῆς πληγῆς μου.

»Ἐξήρτωσθον τότε ἐπὶ τῆς στρωμνῆς. Ἐπονῶσα πολὺ. Ἦκουσα τοὺς ναύτας νὰ κράζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, διὰ νὰ πιοῦν, καὶ ἔχασα τὰς αἰσθήσεις, νομίζων ὅτι ἀποθνήσκω.

»Ὅταν ἤνοιξα πάλιν τὰ μάτια, εἶδα πλησίον μου δύο ἀγνώστους νὰ μὲ περιποιούνται.

»Ὁ εἰς εἶνε νεώτατος, μ' εὐγενικὴν καὶ νοήμονα φυσιογνωμίαν τὸν κράζουν καπετάνιου! ὁ ἄλλος εἶνε ναύτης.

»Ὁ πρῶτος μοῦ λέγει τὸν νόμῳ του. Εἶνε ὁ κόμης Ριονοῦ. Ὁ ἄλλος ὀνομάζεται Καργκασσού. Μοῦ λέγουν ὅτι εἶνε ναυαγοὶ τῆς Ὠβέρνης, ὑπερωκεανείου βυθισθέντος πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν κατόπιν συγκρούσεως ἐν ὥρᾳ ὀμίχλης.

»Μοῦ ἀναγγέλλουν ἐπίσης ὅτι ὅλον μου τὸ πλήρωμα ἀπέθανεν ἢ κοιμήται. Ἀργότερα, μετὰ τὴν ἔρευναν τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐπιστρέφουν καὶ μοῦ λέγουν, ὅτι οἱ μόνοι ἐπιζώντες εἶνε πέντε ναῦται, ὁ μάγειρος καὶ οἱ δύο βοηθοὶ του. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐδηλητηριάσθησαν ἀπὸ τὴν μορφίνην, τὴν ὁποίαν ὁ ὑποπλοίαρχός μου εἶχε ρίψῃ εἰς τὸ κρασί μου.

»Τὰ ὀνόματά των, θ' ἀναγραφῶν εἰς τὴν ἐπομένῃν σελίδα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ ΧΕΛΙ

Φεῖδι, τὸ φαρμακερὸς, λέει σὲ χέλι γλυτερό: «Δὲν ἀφίνεις μιὰ φορά Τὰ θολὰ σου τὰ νερά Καὶ μὲ πένανε τῆς πλάσης Τόσα κάλλη νὰ θαυμάσης; Τὸ καίμενο! Ξεγελιέται... Καὶ γιὰ πάντα... ἀποκοιμέται! (Ρωσικὸς μῦθος)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 258.)

Ὁ Γέροντας σηκώθη, ἔρτασε τὴ λύρα ποῦ ἦταν κρεμασμένη σ' ἓνα παλιόκι τοῦ δώματος καὶ εἶπε μὲ καλωσύνη:

— Παιδιά, δίκαιο εἶνε καὶ σωστὸ οἱ μὲν πλούσιοι νὰ δίνουν μεγάλο δῶρο καὶ οἱ φτωχοὶ νὰ δίνουν κατώτερο. Ὁ Ζεὺς, ὁ πατέρας μας, ἄνισα ἐμοίρασε τ' ἀγαθὰ στοὺς ἀνθρώπους. Ὅμως τιμωρεῖ ὁποιοὶ παιδιὰ κλέβει τὸ φέρο ποῦ χρωστοῦν ἐπὶ τοῦ θεοῦ ραψῶδῶ.

Ἡ προσεκτικὴ Μελανθῶ ἤλθε καὶ πῆρε τὰ φιλέματα ἀπὸ τὸ σπιτικό βωμό. Τότε ὁ Γέροντας κούρδισε τὴ λύρα του καὶ ἄρχισε νὰ μαθαίνει ἓνα τραγοῦδι 'στὰ παιδιά ποῦ εἶχαν καθήσει σταυροπόδι ὁλόγυρά του.

— Ἀκούστε πῶς λέει ἡ μάχη τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Σαρπηδόνας. Εἶνε πολὺ ὠραῖο τραγοῦδι.

Καὶ τραγοῦδῃσε. Ἐβγαλε τοὺς ἤχους μὲ δύναμι, δίδων τὸν ἴδιο ρυθμὸ καὶ τὸ ἴδιο μέτρο 'ς ὅλους τοὺς στίχους καὶ γιὰ νὰ μὴ λαθῇ ἡ φωνὴ του, κρατοῦσε τὸ ἴσο, σὲ κάθε ὅμοιο διάστημα μὲ μιὰ νότα τῆς τριχορδοῦ λύρας του. Καὶ πρὶν πάρη κάθε ἀναπνοήν, ἔβγαζε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ποῦ τὴν συνώδευσεν μιὰ τραγεῖα κρούσις τῶν χορδῶν.

Ἀφοῦ ἔλεγε τόσους στίχους ὅσα ἦταν δυὸ φορὲς τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν του, ἔβαλε τὰ παιδιά νὰ τοὺς ξαναποῦνε, καὶ ἐκεῖνα τοὺς ἐφώναζαν ὅλα μαζί, μὲ κάτι φωνῆς διαπεραστικές, κρούοντα, ὅπως ὁ δάσκαλός τους, τὲς μικρὲς λύρες τους, ποῦ μόνον τοὺς τὲς εἶχαν κάνει ἀπὸ ξύλο, καὶ δὲν ἔβγαζαν κανέναν ἦχο.

Ὁ Γέροντας ἐπαναλάμβανε τοὺς ἴδιους στίχους μὲ ὑπομονή, ἕως ὅτου οἱ μικροὶ τραγουδιστὰί τοὺς μάθαιναν καλά. Ἐπαινοῦσε τὰ προσεκτικὰ παιδιά, ἐκεῖνα ὅμως ποῦ δὲν τοὺς μάθαιναν, τὰ κυτοῦσε μὲ τὸ ξύλο τῆς λύρας του καὶ αὐτὰ πῆγαιναν καὶ ζάρωναν 'ς ἓνα παλιόκι τοῦ δώματος καὶ ἔκλεγαν. Ἐδινε μόνον τὸ παράδειγμα τοῦ τραγουδιοῦ δὲν τὰ μάθαινε καὶ κανόνες, γιὰτὶ ἐπίστευε ὅτι τὰ ποιητικὰ πράγματα ἦταν κανονισμένα ἀπὸ τ' ἀρχαῖα χρόνια καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν κρίσι τῶν ἀνθρώπων. Μό-

νον γιὰ τὴν εὐκρομία τοὺς ἔδινε συμβουλές.

Τοὺς ἔλεγε:

— Νὰ τιμᾶτε τοὺς βασιληῆδες καὶ τοὺς ἥρωας· αὐτοὶ εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Νὰ λέτε τοὺς ἥρωας μὲ τὰ ὀνόματά τους καὶ μὲ τ' ὄνομα τοῦ πατέρα τους, ὥστε νὰ μὴ χάνωνται αὐτὰ τὰ ὀνόματα. Ὅταν καθέσθε εἰς ἀγορὰς καὶ εἰς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, νὰ συμμαζεύετε τὸν χιτῶνά σας ἀπάνω ἐπὶ πόδια σας καὶ ἡ σκάσις σας νά'χῃ σεμνότητά καὶ χάρη.

Τοὺς ἔλεγε ἐπίσης:

— Νὰ μὴν πλένετε μέσα ἐπὶ ποτάμια, γιὰτὶ τὰ ποτάμια εἶνε ἱερά. Νὰ μὴν ἀλλάζετε τὰ τραγοῦδια καθόλου ποῦ σᾶς μαθαίνω, οὔτε ἀπὸ ἀνημυσσύνῃ οὔτε ἀπὸ ἰδιοτροπία· καὶ ὅταν κανέναν βασιλῆα σᾶς πῇ: «Ὁραῖα τραγοῦδια εἶν»

«Καὶ δρόσιες τὰ χεῖλη τοῦ τραγουδιστῆ».
(Σελ. 268, στ. γ'.)

αὐτὰ ποῖός σου τᾶμαθι;» ν' ἀπαντᾷτε: «Μοῦ τᾶμαθι ὁ Ραψῶδός τῆς Κύμης, ὁ ὁποῖός τὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἐπὶ ὅποιον κάποιος θεὸς βέλεια θὰ τὰ εἶχε μάθει.»

Ἀπ' τὸ μπουτὶ τοῦ βωδιοῦ τοῦ ἀπέμειναν μερικὰ διαλεκτὰ κομμάτια. Ἀφοῦ ἔφαγε ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κομμάτια μπουτῶν ἐπὶ τὴν πυρωσιὰ καὶ τσάκισε τὰ κόκκαλα μὲ ἓνα μπουτῆνο μπαλτά, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μεδούλι, τὸ ὅποιον μόνον αὐτὸς μέσα ἐπὶ σπῖτι ἦταν ἄξιος νὰ τρώῃ, τ' ἄλλα κρέατα τὰ μοίρασε εἰς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά γιὰ νὰ τᾶχουν δυὸ ἡμέρες.

Τότε παρατήρησε, ὅτι σὲ λίγο δὲν ὄχμενε πιά τίποτα ἀπὸ τὴ διαλεκτὴ τροφή

καὶ ἔκανε τὴν ἐξῆς σκέψι: «Τοὺς πλοῦσιους τοὺς ἀγαπᾷ ὁ Ζεὺς· τοὺς πτωχοὺς δὲν τοὺς ἀγαπᾷ. Ἐγὼ δίχως ἄλλο ὅλ' ἄκριτῃ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, σὲ κανένα θεὸ ἀπὸ 'κείνους, ποῦ ζοῦν κρυμμένοι μέσα ἐπὶ δάση, ἢ ἐπὶ βουνά, ἢ μᾶλλον ἐπὶ παιδιὰ κάποιου ἀθάνατου καὶ γιὰ νὰ ἐξιλεωθῶ γιὰ τὸ ἀκούσιο αὐτὸ κρίμα μου, τραῖθ ἐπὶ γηρατειά μου τέτοια φτώχεια. Καμμιὰ φορὰ, δίχως νά'χῃ κανεὶς καλὸ σκοπὸ, κάνει κολάσιμες πράξεις, ἐπειδὴ οἱ θεοὶ δὲν ἀπεκάλυψαν ἐτοὺς ἀνθρώπους τί ἐπιτρέπεται καὶ τί ἀπαγορεύεται νὰ κάνουν. Καὶ ἡ θελήσι τους εἶνε σκοτεινὴ.» Ἀνεκίνησε πολλὴν ὥραν αὐτὲς τὲς σκέψεις μέσα ἐπὶ κεφάλι του, καὶ ἐπειδὴ ἐφρόδη νὰ μὴ ξαναπεινάσῃ πάλι, ἀπεφάσισε νὰ μὴ μείνῃ τὴν νύκτα ἄεργος ἐπὶ σπῖτι, ἀλλὰ νὰ πάη πέρα πρὸς τοὺς τόπους, ὅπου κυλᾷ ὁ Ἔρμος ἀνάμεσα ἐτοὺς βράχους καὶ ὅπου φαίνεται ἡ Ὀρνεία, ἡ Σμύρνη καὶ ἡ ὠμορφὴ Ἰσός, ξαπλωμένες ἐπὶ βουνό, τὸ ὅποιον, σὰν ἐμβόλον καραδιοῦ φοινικιοῦ, χώνεται ἐπὶ θάλασσα.

Κι' εἶτσι, τὴν ὥρα ὅπου τὰ πρῶτα ἀστέρια τρεμανάβουν ἐπὶ γλῶμῳ οὐρανῷ, αὐτὸς ἐξώσθη τὴ λύρα του καὶ πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν κατωκίαν τῶν πλουσίων, ποῦ τοὺς ἀρέσει ν' ἀκούν ἐπὶ συμπόσια τοὺς τραγοῦδια τῶν ἡρώων καὶ τὲς γενεαλογίαις τῶν θεῶν.

Ἀφοῦ ὅλη τὴ νύκτα ὠδοπόρησε κατὰ τὴ συνήθειά του, τὰ γλυκογοράγματα διέκρινε μιὰ πόλι ποῦ ἐκείτετο ἀπάνω 'ς ἓνα ψηλὸ ἀκρωτήρι· κατάλαβε πῶς ἦταν ἡ πλούσια Ἰσός, ἡ ἀγαπημένη τῶν περιστεριῶν, ποῦ κυττάζει ἀπὸ ψηλὰ τὰ κάτασπρα νησιά νὰ παίξουν σὰν νεράιδες μέσα ἐπὶ τὴν σπιθοβολοῦσα θάλασσα. Κάθησε κοντὰ ἐπὶ τὴν πόλι, ἐπὶ τὴν ἄκρη μιᾶς βρουσούλας, γιὰ νὰ ξαποστάσῃ καὶ νὰ φάῃ ψωμὶ καὶ λίγα κρεμμύδια ποῦ εἶχε πάρῃ μαζί του μέσα σὲ μιὰ δίπλα τοῦ χιτῶνος του.

Ὅτ' εἶχε τελειώσει τὸ φαγί του, μιὰ κοπέλλα φορτωμένη μ' ἓνα πανέρι ἐπὶ κεφάλι, ἤλθε ἐπὶ βρῦσι νὰ πλύνῃ ρούχα. Τὸν κύταξε ἐπὶ τὴν ἀρχὴ μὲ ὑποψία· σὰν εἶδε ὅμως πῶς εἶχε ἀπάνου του μιὰ ξυλένια λύρα, πῶς φοροῦσε ἓνα χιτῶνα κουρελιάρικο καὶ πῶς ἦταν γέρος καὶ κατακουρασμένος, τὸν ἐπλησίασε ἄφοβα, τὸν ἐσυμπόνεσε, πῆρε μέσα εἰς δυὸ φοῦχτες τῆς λίγο δροσερῆς νεράκι καὶ δρόσισε τὰ χεῖλη τοῦ τραγουδιστῆ.

Τότε ἐκεῖνος τὴν εἶπε βασιλοπούλα, τῆς εὐχρίθηκε νὰ ζήσῃ καὶ τῆς εἶπε:

— Κορίτσι μου, — εὐτυχημένον θὰν τὸ παλληκάρι ποῦ θὰ σὲ πάρῃ — νὰ χαίρεσαι τὴν ὠμορφιά σου. Ἐγὼ εἶμαι ἓνας γέρος τραγουδιστής, ποῦ γυρίζω σὰν τὸ περιφρονέμενον νυχοπούλι καὶ βγάζω τὴ γρουσουζικὴ φωνή μου ἀπάνου στῶν νηόπαντρων τῇ στέγῃ. Πέες μου καλὰ λό-

για, νά'χῃς τὴν εὐχρύδα μου, παιδί μου.

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἀπεκρίθη:

— Ἄν, ὅπως τὸ λές, καὶ ὅπως φαίνεται, εἶσαι τραγουδιστής, καλὴ μοῖρα σ' ἔφερε στὸν τόπο μας ἐδῶ. Ὁ ἄρχοντας ὁ Μέργης φιλοξενεῖ σήμερον ἓνα ἀγαπημένο του μουσαφίρη καὶ κάνει 'ς ὅλους τοὺς πρὸς καλοὺς τῆς πόλης μας μεγάλο συμπόσιο πρὸς τιμὴν του. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ θέλῃ νά'χῃ καὶ ἓνα καλὸ τραγουδιστή. Πήγαινε νὰ τὸν βρῇς. Νά, τὸ ἀρχοντικό του φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ. Δὲ μπορεῖς ὅμως νὰ πᾶς ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσίαν, γιὰτὶ εἶνε ἀπάνω 'ς ἐκεῖνο τὸ ψηλὸ ἀκρωτήρι ποῦ προχωρεῖ βαθεῖα ἐπὶ κύματα καὶ μόνον οἱ γλάροι μποροῦνε νὰ τὸ πλησιάσουν. Ἄν ὅμως ἀναβῇς ἐπὶ τὴν πόλι ἀπὸ τὴ σκάλα ποῦ εἶνε καμωμένη ἐπὶ βράχο ἀπάνω, καθὼς θὰ ἰδῇς τὰ πλάγια τ' ἀμπελοφυτεμένα, ἀμέσως θὰ ἐννοήσῃς ἀνάμεσα 'ς ὅλα τ' ἄλλα τὸ ἀρχοντικό τοῦ Μέργη. Εἶνε φρεσκοσκαλισμένο καὶ τὸ πρὸς μεγάλο ἀπ' ὅλα.

Ὁ Γέροντας ἐκινήθη ἐπὶ τὴν σκάλα ποῦ εἶχαν σκαλωσεῖ οἱ παλαιοὶ ἀπάνω ἐπὶ βράχο, καὶ ἄμα ἔφτασε ἐπὶ τὴν πόλι ὁροπέδιο ὅπου ἀπλώνεται ἡ Ἰσός, διέκρινε τὸ πλουσιόσπιτο τοῦ Μέργη.

Ὅσο πλησίαζε τοῦ ἄρεσε, γιὰτὶ τὸ αἶμα τῶν ταύρων ποῦ ὄτ' εἶχαν σφαχθῇ, ἔτρεχε ἀπ' ἐξω καὶ ἀπὸ μακριὰ ἐφθανε ἡ τσίρκια τῶν παγιδῶν σφακτῶν.

Μπήκε ἐπὶ τὸν πόρτα, προχώρησε, ἀγγίξε μὲ τὸ χεῖρ τὸ βωμό, ἐπλησίασε τὸ Μέργη ποῦ ἔδινε διαταγὰς στοὺς ὑπηρετὰς του καὶ ἔκοβε τὰ κρέατα.

Οἱ καλεσμένοι ἐκάλοντο γύρω ἐπὶ τὴν ἐστία καὶ ἐχαίροντο μὲ τὴν ἐλπίδα ποῦ θὰ καλοτρώγανε. Ἦταν ἀνάμεσα τους πολλοὶ βασιληῆδες καὶ ἥρωες. Ἀλλὰ ὁ μουσαφίρης ποῦ ἦθελε ὁ Μέργης νὰ τιμήσῃ 'ς αὐτὸ τὸ συμπόσιο ἦταν ἓνας βασιληῆς τῆς Χίου, ὁ ὁποῖός εἶχε ταξιδεύσει πολλὰ χρόνια καὶ εἶχε τραβῆξει πολλὰ βάσανα γιὰ ν' ἀποκτήσῃ πλοῦτη. Ὁνομάζετο Οἰνεύς. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι τὸν ἐκύταξαν μὲ θαυμασμό, ἐπειδὴ καὶ αὐτός, ὅπως ἄλλοτε ὁ θεὸς Ὀδυσσεύς, εἶχε γλυτώσει ἀπὸ πολλὰ ναυάγια, καὶ εἶχε φιλοξενηθῇ ἐπὶ νησιά ἀπὸ μάγισσας καὶ εἶχε φέρει βίβας. Διηγείτο τὰ ταξίδια του, τοὺς κόπους του, καὶ καθὼς ἦταν καὶ πονηρούτσικος, ἔλεγε καὶ ψέματα.

Ἄμα εἶδε τραγουδιστὴ μὲ λύρα κρεμασμένη ἐπὶ πλευρῷ του, ὁ ἄρχοντας ὁ Μέργης τοῦ εἶπε:

— Καλῶς ἦρθες. Τί τραγοῦδια ξέρεις νὰ μᾶς πῇς;

Ὁ Γέροντας τοῦ λέει:

— Ἐξέρω τὴ φιλονεικίαν τῶν βασιλέων ποῦ ἔκανε πολλὰ κακὰ στοὺς Ἀχαιοὺς. Ἐξέρω τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδας, ποῦ εἶν' ὠμορφὸ τραγοῦδι. Ἐξέρω τὸν Ἀπα-

τημένο Δία, τὴν Περσείαν καὶ τὴν Ἀρπαγὴ τῶν πεθαμένων. Κι' αὐτὰ ὠραῖα τραγοῦδια. Ἐξέρω ἀκόμα ἔξω φορὲς ἐξήντα ραψῶδες πολὺ ὠμορφες.

Ἐδειχνε μ' αὐτὰ τὰ λόγια του πῶς ἤξερε πολλὰ, ἀλλὰ δὲν ἤξερε πῶσα.

Ὁ ἄρχοντας ὁ Μέργης εἶπε κοροϊδευτικὰ: — Ἐπὶ λένε ὅλοι οἱ ραψῶδοι γιὰ νὰ τοὺς δώσουν καλὸ φαί καὶ κανένα πλοῦσιο δῶρο, πῶς ξέρουν τάχα πολλὰ τραγοῦδια· ἄμα ὅμως τοὺς δοκιμάσουν, βλέπουν πῶς ξέρουν κατὰ λίγους στίχους καὶ ὅλα τοὺς ἴδιους λένε καὶ τοὺς βαρύνονται ὅσοι τοὺς ἀκούνε.

Ὁ Γέροντας τοῦ ἀπαντᾷ:

— Μέργη, τοῦ λέει, ἐσὺ εἶσαι ξανκούστος γιὰ πλοῦτο. Μάθε πῶς τόσα τραγοῦδια ξέρω ἐγὼ, ὅσοι εἶνε οἱ ταῦροι καὶ τὰ δαμάλια ποῦ φέρνουν ἐπὶ βουνό οἱ βοῖ-δολάται σου.

«Ὁ Ὀμηρος προχωρῶν, ὅλο προχωρῶν, ἐλάθη ἀπὸ τῇ γῇ...»

Ὁ Μέργης εἶδε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Γέροντα καὶ τοῦ λέει:

— Χρειάζεται μυαλό γιὰ νὰ θυμᾶται κανεὶς τόσα τραγοῦδια. Γιὰ πέες μου, ὅσα ξέρεις γιὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ γιὰ τὸν Ὀδυσσεά εἶνε ἀληθινὰ. Γιατὶ λένε γίλια ψέματα γι' αὐτοὺς τοὺς ἥρωες.

Ὁ Ραψῶδός τοῦ λέει:

— Ὅλα ὅσα ξέρω γιὰ τοὺς ἥρωας αὐτοὺς, τὰ ξέρω ἀπ' τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖός τὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὲς ἰδίας τὲς Μούσας· γιὰτὶ ἐπὶ παλιὰ νὰ χρόνια ἡ Μοῦσα ἢ ἡ Ἀθήνατες πῆγαιναν καὶ ἐδῆσαν ἐπὶ ἀντρά καὶ ἐπὶ δάση τοὺς θεϊκοὺς τραγουδιστὰς. Κανένα ψέμα δὲν ἔχω νὰ προσθέσω ἐπὶς παλῆς ἱστορίας.

Ἐπὶ μιλῶσε, μὲ φρονιμάδα.

Ὅμως ἐπὶ τραγοῦδια ποῦ εἶχε μάθει ἀπὸ παιδιὰ, συνείδηζε νὰ προσθέτῃ καὶ

στίχους παρμένους ἀπὸ ἄλλα τραγοῦδια ἢ φτιασμένους ἀπὸ τὸ νοῦ του. Μόνος του ἔκανε τραγοῦδια ὁλόκληρα. Ἀλλὰ δὲν ἔλεγε πῶς ἦταν δικά του, ἐπειδὴ ἐφρόδταν νὰ μὴν τοῦ τὰ κατηγοροῦν. Οἱ ἥρωες τοῦ γύρευαν πρὸς πολὺ νὰ τοὺς λέγῃ ἀρχαῖες διηγήσεις, ποῦ ἐπίστευαν πῶς τὲς εἶχαν ὑπαγορεύσει θεοί. Γι' αὐτό, ὅταν ἔλεγε στίχους δικούς του, ἐκρυβε τὴν καταγωγή τους. Κι' ἐπειδὴ ἦταν πολὺ καλὸς ποιητής καὶ ἐπρόσεχε πολὺ ἐπὶ φτιάσιμό τους, οἱ στίχοι του δὲν διεκρίνοντο καθόλου ἀπὸ τοὺς παλαιότους.

Ὁ πλούσιος Μέργης ἦταν ἐξυπνος. Κατάλαβε πῶς ὁ Γέροντας ἦταν καλὸς τραγουδιστής, τοῦδωσε μιὰ καλὴ θέσι ἐπὶ τὴν ἐστία καὶ τοῦ εἶπε:

— Γέροντα, ὅταν φάμε καὶ χορτάσουμε, νὰ μᾶς τραγουδήσῃς ὅ,τι ξέρεις γιὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ὀδυσσεά. Προσπάθησε νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν ἀνὰ τοῦ Οἰνεῶς τοῦ μουσαφίρη μου, γιὰτ' εἶνε ἓνας ἥρωας μὲ πολλὴ γνῶσι.

Ὁ Οἰνεύς, ὁ ὁποῖός εἶχε περάσει θάλασσας πολλές, ρώτησε τὸ Ραψῶδῶ ἂν ἤξευρε τὰ ταξίδια τοῦ Ὀδυσσεῶς. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστροφή τῶν ἡρώων ποῦ εἶχαν πολέμησιν ἐπὶ τὴν Τρωάδα, ἦταν ἀκόμα σκοτεινὴ καὶ κανένας δὲν ἤξευρε τί ὑπέφερε ὁ Ὀδυσσεύς, περιπλανώμενος ἐπὶ θάλασσα τὴν ἄνοιον.

Ὁ Γέροντας τοῦ ἀπεκρίθη:

— Ἐξέρω ὅτι ὁ θεϊκὸς Ὀδυσσεύς ἀπάτησε τὸν Κύκλωπα μὲ μιὰ μεγάλη καταγάρια. Ἦ γυναικὶς τὰ λένε ἀναματὰξοί τους, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἥρωα ἐπὶ τὴν Ἰθάκη, τίποτε δὲν ξέρουν οἱ ραψῶδοι. Ἄλλοι λένε πῶς ξαναπῆρε τὴν γυναικίαν του καὶ τὴν παρουσία του, ἄλλοι πῶς ἐδίωξε τὴν Πηνελόπη, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τοὺς μνηστήρας, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιμώρηθη ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ περιπλανᾷται ἀκατάπαυστα μ' ἓνα κουπί ἐπὶ ὄμιον, δίχως νὰ βρίσκῃ ἡσυχίαν.

Ὁ Οἰνεύς τοῦ λέει:

— Ἐγὼ ἔχω μάθει ἐπὶ ταξίδια μου, πῶς τὸν Ὀδυσσεά τὸν ἐσχότωσε ὁ ἴδιος ὁ γιός του.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μέργης ἐμοίραζε ἐτοὺς καλεσμένους τὸ κρέας τῶν βωδίων. Σὲ καθέναν ἔδινε τὸ κατάλληλον κομμάτι. Ὁ Οἰνεύς τὸν ἐγκωμιάσεν γι' αὐτό.

— Μέργη, τοῦ λέει, φαίνεται πῶς εἶσαι συνειδημένος νὰ δίνῃς συμπόσια.

Τὰ βώδια τοῦ Μέργη ἐπέρποντο μὲ χορτά μυρωδάτα ποῦ ἐφύτρωναν ἐπὶ πλάγια τῶν βουνῶν. Καὶ τὸ κρέας τοὺς ἐμοσχομύριζε καὶ οἱ ἥρωες δὲν μποροῦσαν νὰ χορτάσουν. Καὶ καθὼς ἐγένετο ὁ Μέργης κάθε λίγο μιὰ κουπά βαθεῖα καὶ τὴν ἐφύριζε κατόπιν 'ς ὅλους τοὺς καλεσμένους του, τὸ φαγοπότι ἐξακολούθησε πολὺ. Κανένας δὲν θυμώτανε τέτοιο ὠραῖο συμπόσιο.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

(Anatole France) ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Έλεος! έψοθύρισε ο δυστυχής Σάντσος, γονυπετών ενώπιον του Δουκός.

Αλλ' εκείνος αμείλικτος έξηκολούθησεν:

— Όχι Σάντσος! χωρίς τες βουρδουλιές, δεν έχει νησί.

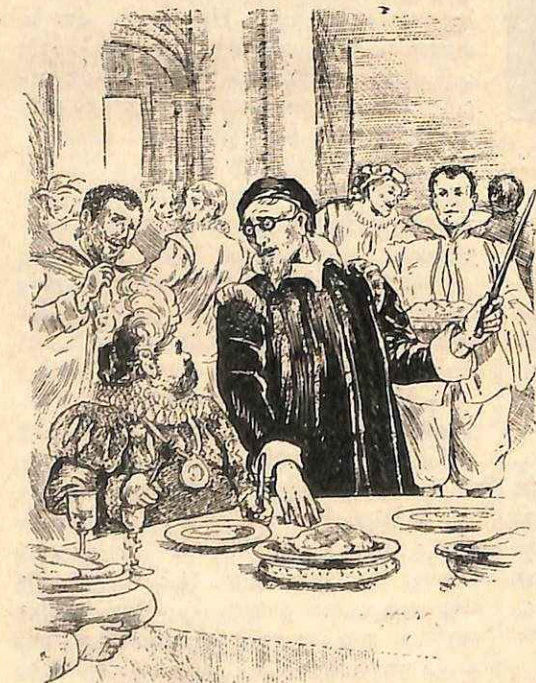
— Έμπρός, Σάντσος! θάρρος! προσέθεσε και η δούκισσα. Φανού εύγνώμων πρὸς τὸν εύγενή σου κύριον, πού τρώς τὸ ψωμί του. Ο φόβος εἶνε γιὰ τοὺς δειλούς, ἀλλὰ σύ, παιδί μου, πότε σου δεν έδειξες δειλία.

Ο Σάντσος εἶδε τὰ στενά και έπιτέλους εἶπε:

— Πολύ καλὰ! μολοντί η' άπαιτήσις τοῦ κυρίου μάγου δεν έχει κανένα νόημα, ἐγὼ θά ύπακούσω. Αλλὰ μ' αὐτὴ τὴ συμφωνία: νὰ δέρονται ὅποτε θέλω ἐγὼ και κάθε φορά νὰ δίνω ὅσες ξυλιές θέλω.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη η' δούκισσα' δεν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτίσῃς ὅλη τὴν ποινὴ σου διαμιάς. Απὸ λίγο-λίγο, με τὴν ἡσυχία σου! Πρὸςέξε ὅμως! δεν πρόκειται νὰ δίνης μπασιτίσες με τὴν παλάμη σου' πρέπει, καλέ μου Σάντσος, νὰ πάρῃς μιὰ γερὴ κυδωνόβεργα ἢ ἓνα λουρί.

Έκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Σάντσος ἔμεινε μόνος, έπήρεν ἓνα λουρί κ' ἐκτυπήθη εἰς τὴν ράχιν πέντε φορές. Αλλὰ ὅσον ἡμποροῦσε ἑλαφρότερα. Έπειταέσταμάτησε, κρίνων ὅτι διὰ τὴν καλὴν ἀρχήν,

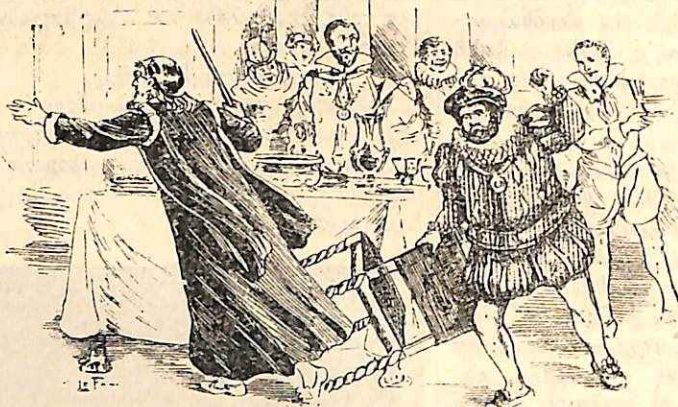

«Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός...»
(Σελ. 270, στ. γ')

τὰ πέντε κυττήματα ἦσαν ἀρκετά. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ φάγῃ ἀκόμη τρεῖς χιλιάδες διακόσια ἐνενηντα πέντε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀφοῦ τὸν ἔκαμαν πάλιν νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι δεν θά ἐλησμονούσε τὴν ποινὴν του, ὁ Σάντσος ἀνέχώρησε διὰ τὴν νῆσόν του, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου τοῦ δουκός, ἀνθρώπου συνετοῦ και συγχρόνως φίλου

«Ο ἱατρός ἐτράπη εἰς φυγὴν.» (Σελ. 271, στ. α')

τῶν ἀστειῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας ἀπὸ τὸν κύριόν του.

Ο Σάντσος ἐταξείδευεν ἐπάνω εἰς ἓνα μουλάρι, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του Παρδαλού, στολισμένου με μεταξίνα φάλαρα, ὡς νὰ ἦτο ἵππος πομπῆς και παρατάξιως. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς ὡραίαν πόλιν, κατεικουμένην ἀπὸ χιλίους περίπου ἀνθρώπους, και τοῦ εἶπαν ὅτι αὐτὴ τάχα ἦτο ἡ νῆσος Βαραταρία, τὴν ὁποίαν ἐκαλεῖτο νὰ διοικήσῃ. Οἱ προϋχόντες και ὅλος ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχθησαν παρὰ τὰς πύλας και τῷ παρέδωσαν ἐπισήμως τὰς κλεῖδας' εἰ γὰρ ὡδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἦχουν χαρμολύνους και αἱ οἰκίαι ἦσαν σμαιοστέλιστοι πρὸς τιμὴν τοῦ νέου διοικητοῦ.

Όταν ἐφθασαν εἰς τὸ παλάτι, τὸ ὁποῖον εὔρε λαμπρὸν, ὁ Σάντσος ὡδηγήθη ἀμέσως εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου, πρὸς μεγάλην του χαράν, εἶδεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἑτοιμον. Τέσσαρα παιδόπουλα (ἀκόλουθοι) τὴν ἐτριγύρισαν διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ πλυθῇ και κατόπιν τὸν ἔβαλαν νὰ καθίσῃ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς τραπέζης, ὅπου ὑπῆρχεν ἓνα μόνον σερβίτσιον.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἐσήκωσαν τότε ἐν ὥρῳ λευκὸν σκέπασμα και ἀπεκάλυψαν μεγάλην ποικιλίαν φαγητῶν. Ένα παιδόπουλο ἔδωκεν εἰς τὸν λαίμον τοῦ Σάντσου μίαν πετσέταν στολισμένην με δαντέλλας' ἐν ἄλλῳ ἀπήγγειλε τὴν προσευχὴν και ἓνας ὑπηρετὴς ἔβαλεν ἐμπρὸς του μίαν

ἀπλάσαν γεμάτην ὀπωρικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Σάντσος, μολοντί εἰς τὴν ἀρχὴν θά ἐπροτιμούσε τίποτε ἄλλο, ἤρχισε νὰ τρώγῃ με ὀρεξίν.

Έξελάγη ὁμως πολὺ, ὅταν εἶδεν ἐκεῖ κ' ἓνα ἄνθρωπον με στολὴν ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθε κ' ἐστάθη ὀρθίως ἀπὸ πίσω του, κρατῶν ἐν ραβδίον ἀπὸ μπαλάναν. Καὶ μόλις ὁ Σάντσος ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα του τὸ δεύτερον ὀπωρικόν, ὁ ἱατρός ἤγγισε με τὸ ραβδίον τὴν ἀπλάσαν και ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν, ἓνας ὑπηρετὴς τὴν ἐσήκωσε.

Τοῦ ἔβαλαν ἐμπρὸς του ἐν ἄλλῳ πιάτῳ με κρέας. Ο Σάντσος ἐθύσισε τὸ πηροῦνι του και τὸ μαχαίρι και ἠτειμάσθη νὰ φάγῃ τὸ πρῶτον κομμάτι, ὅταν τὸ ραβδίον τοῦ ἱατροῦ κατέβη πάλιν και τὸ δεύτερον πιάτον ἐξηφανίσθη ὅπως και τὸ ἄλλο.

Ο περίεργος αὐτὸς τρόπος ἐστενοχώρησε πολὺ τὸν ἐξοχώτατον Διοικητήν. Έκτύπησε τοὺς παρισταμένους και ἠρώτησε:

— Μήπως τὸ τραπέζι αὐτὸ ἐστρώθη μόνον και μόνον διὰ νὰ μοῦ δείξῃ ὅτι εἰσθε καλοὶ ταχυδακτυλουργοί;

— Έξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός' εἶμαι διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς και πληρώνομαι ἀπὸ τὸ δημόσιον ταμεῖον αὐτῆς τῆς νῆσου διὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας τοῦ Διοικητοῦ τῆς και νὰ σπουδάξω νυχθημερόν τὸν ὀργανισμόν του, τὴν χρῆσιν του. Τὸ σπουδαιότερον τῶν καθηκόντων μου εἶνε νὰ προσέχω νὰ μὴ φάγῃ τίποτε πού θά ἡμποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ. Διέταξα λοιπὸν νὰ σηκώσουν τὰ ὀπωρικά, ἐπειδὴ ἦσαν ὑγρὰ και ψυχρά, και τὸ κρέας ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ζεστόν.

— Λαμπρά! ὑπέλαθεν ὁ Σάντσος. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ψητὴς αὐτὴς πέρδικας δεν μποροῦν νὰ μοῦ κάμουν κανένα κακόν.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός. Όχι, ὅσον εἶμαι ζωντανός, ποτὲ δεν θά σᾶς ἀφίσω νὰ φάτε πέρδικα ψητὴ! Τίποτε δεν θά μποροῦσε νὰ σᾶς βλάψῃ περισσότερο!

— Τότε, κύρ γιατρέ μου, εἶπεν ὁ Σάντσος, κάμε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ πῆς, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ πού βλέπω ἐδῶ, τί και τί μπορῶ νὰ φάγω. Όρίστε! ἐδῶ εἶνε κουνέλια, μοσχάρι, ὀμελέτα και σαλάτα. Μπορῶ νὰ πάρω ἀπὸ λίγο;

— Όχι! ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός. Τὰ κουνέλια και τὸ μοσχάρι ἔχουν πολὺ

δυσάρετον κρέας, και ὅσον διὰ τὴν ὀμελέταν και τὴν σαλάταν, δύσκολα θά ἡμποροῦσε νὰ εὐρεθῇ χειρότερον φαγητόν. Τὸ μόνον πού θά σᾶς ἐσυμβούλευα, πρὸς διατήρησιν τῆς πολυτίμου ὑγείας σας, θά ἦτο νάρκεσθῆτε διὰ σήμερον τοῦλάχιστον εἰς ὀλίγον μέλι με ἄσπρο ψωμί και εἰς ὀλίγα ξηρὰ ὀπωρικά.

Ακούσας τὴν συμβουλὴν αὐτὴν, ὁ Σάντσος ἐτεντώθη εἰς τὸ κάθισμά του και με μεγάλην σοβαρότητα ἠρώτησε τὸν ἱατρὸν πῶς ὀνομάζεται.

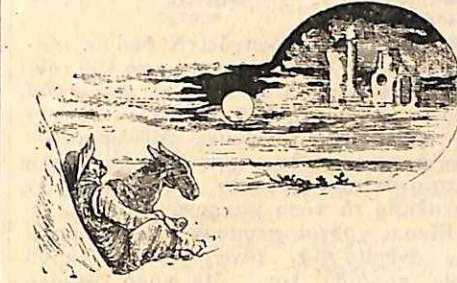
— Έξοχώτατε, ἀπεκρίθη αὐτός' εἶμαι γνωστός ὑπὸ τὸ ὄνομα Δόκτωρ Πέτρος Ρέτζιος Ἀγκουέρος.

— Λοιπὸν, κύριε Δόκτωρ Πέτρε, Ρέτζιε, Ἀγκουέρε, ὑπέλαθεν ὁ Σάντσος με μέγαλον θυμόν' φύγετε ἀπ' ἐδῶ! Έξω ἀμέσως! Καὶ πάλι, κύριε Πέτρε Ρέτζιε, σᾶς λέω ἔξω! Γρημισθῆτε γρήγορα, μὴν ἀρπάξω αὐτὴ τὴν καρέκλα και σᾶς τὴ φέρω στὸ κεφάλι. Νὰ μαρξίσετε ἡσυχο νὰ φάγω, εἰδεμὴ χάρισμά σας και τὸ νησί και ἡ διοίκησίς του, γιὰ τὸ δουλεῖα πού δεν τρέπει τὸ δουλευτή, δεν ἀξίζει δυὸ παράδες!

Έντρομος ὁ ἱατρός, ἐτράπη εἰς φυγὴν. Τότε ὁ Σάντσος ἐστράφη πρὸς τὴν ἀκολουθίαν του κ' ἔκαμε τὴν ἐξῆς σημαντικὴν δήλωσιν:

— Νὰ μὴ τολμήσῃ κανεὶς νὰ με κο-

ροῖδέψῃ, ἐμένα! Θά διοικήσω αὐτὸ τὸ νησί με εὐλικρίνεια και με τιμιότητα, χωρίς πονηριὰς και χωρίς μηχανορραφίαις. Μάθετε ὅμως ὅλοι σας, ὅτι τὰ δικαίωματά μου τὰ θέλω και δεν ἐννοῶ νὰ κάμω οὔτε τὴν παραμικρὴν ὑποχώρησιν. Ἀς προσέχη λοιπὸν καθένας τί κάνει, γιὰ τὴν ἀλλοιῶς, πρέπει νὰ ξέρῃ, ὑπάρχουν και ραβδία γιὰ τὴ ράχι του. Χρέος σας εἶνε νὰ φροντίζετε ὅπως πρέπει γιὰ μένα και γιὰ τὸ γαῖθάρῳ μου, τὸν Παρδαλό. Πρέπει νὰ τρώμε κ' οἱ δυὸ μας ὅσο μᾶς χρειάζεται.

Ζεταί, ὅχι βέβαια ἀπ' αὐτὲς τες λιγουδιές, πού δεν βαστοῦν καθόλου τὸ στομάχι, ἀλλὰ φαγητὰ ἀπλὰ, ὑγιεινὰ και θρεπτικά. Μαθετε ἀκόμη ὅτι ἔχω σκοπὸ νὰ καθαρίσω αὐτὸ τὸ νησί ἀπὸ κάθε λέρα, ἀπὸ ταβέρνες, ἀπὸ τζόγους, ἀπὸ μπαγαπόντες, ἀπὸ λωποδύτες, ἀπὸ ζητιά- νους γερούς, πού μποροῦν νὰ δουλεύουν,

ἀπὸ κάθε κακὸ στοιχεῖο περιστὸ ἢ ἐπικίνδυνον. Θά ἐνθαρρύνω τοὺς γεωργούς' θά διατηρῶ τὴ θέσιν τῆς μικρῆς ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου, θάναμείψω τοὺς ἐναρέτους ἀνθρώπους, θά παιδεύω τοὺς κακοὺς, και προπάντων θά προστατεύω τὴ θρησκεία.

Ο Σάντσος ἐκράτησε πιστῶς ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις. Καὶ ἀφοῦ ἐκυβέρνησεν ἐντίμως τὸ «νησί» δύο-τρεῖς ἡμέρας, ἔγραψεν εἰς τὸν Δὸν Κιχώτην, διὰ νὰ μάθῃ και αὐτὸς τὰ καθεκαστα, τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

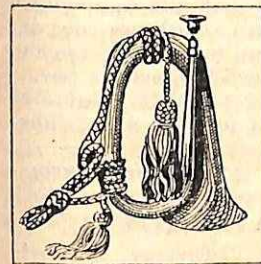
«Αγαπητέ μου κύριε και αὐθέντα!

»Έχω πάρα πολλὰς ἀσχολίας, ἀφοῦ τοῦ εὐρίσκομαι εἰς αὐτὸ τὸ νησί, ὅπου πεθαίνω τῆς πείνας περισσότερο παρὰ τὸν καιρὸ πού ἐτριγύριζα με τὴν Έξοχότητά σου στὶς ἐρημιές. Έδῶ ὑπάρχει κάποιος γιατρός, πού πληρώνεται ἀπὸ τοὺς νησιῶτες γιὰ νὰ σκοτώνῃ ὅλους τοὺς διοικητὰς πού τὸν πλησιάζουν. Ὀνομάζεται Πέτρος Ρέτζιος Ἀγκουέρος και μόνον τὸνομά του αὐτὸ μοῦ κάνει ἐρίκη! Ἐνὸμιζα πῶς ἓνας διοικητὴς θά μπορούσε νὰ τρώγῃ και νὰ πίνῃ ὅσο θέλει, και νὰ κοιμᾶται σὲ στῶμα πουπουλένιο. Έγὼ ὅμως ἐδῶ περνώ χειρότερα κ' ἀπὸ ἓναν ἀσκητὴ στὸ κελλί του!

(Έπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

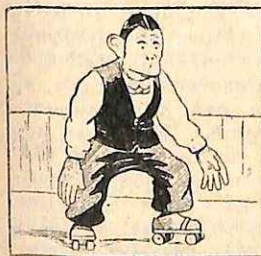
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ιστορικὸν κειμήλιον

Η σάλαπιγξ αὐτὴ ἐπωλήθη ἐσχάτως εἰς μίαν δημοπρασίαν, εἰς τὸ Λονδόν, ἀντὶ 750 λιρῶν ἢ 18, 750 φράγκων. Εἶνε ἡ σάλαπιγξ, ἡ ὁποία ἤχησε τὴν περίφημον ἐκείνην ἐφοδὸν τοῦ ἱππικοῦ κατὰ τὴν μάχην τῆς Μπαλακλάβας. (Κριμαϊκὸς πόλεμος, 25 Ὀκτωβρίου 1854).

Πίθηκος σπόρτσμαν

Εἰς ἐν παριστῶν ἱπποδρόμων ἱπιδεικνύεται πίθηκος χιμπαζῆς, εὐφύστατος και δεξιόπατος, ὁ ὁποῖος ριγκάρει με προχωρηδὴ ὡς ἀληθινὸς σπόρτσμαν. Χάρης εἰς τὸν πίθη-

κον αὐτόν, τὸ ἱπποδρόμιον ἔχει πάντοτε τὴν μεγαλήτεράν συρροήν.

Έβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Μαντεύσαστε ἀνεμπόρητες, ἀπὸ τί γράμμα ἀρχίζει τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

β.) Γριφώδης Έπιγραφή

Έστὴν ἀπὸ τὸ Γενναῖον Έλληνόπουλον

Έπὶ ταθραυμένῃς πλακάς παρὰ τὸ ἀρχαῖον Ἰλιον, εὐρέθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

ΜΥΣ ΙΟΚΑΣΤΑ ΤΡΟΙΑ

Τὴ νὰ σημαίνῃ ἀρά γε:

γ.) Παίγνιον

Έστὴν ὑπὸ τοῦ Συριακοῦ Πολεμιστοῦ

ΜΑΙ	ΓΟΣ	ΚΑ	ΝΑΥ	ΤΗ
ΠΑ	ΠΥΡ	ΠΑΙ	ΤΡΑΙ	ΟΝ
ΚΟ	ΣΠΑΡ	ΔΑ	ΡΙΝ	ΘΟΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ἐξ ὁλέων τῆς Πελοποννήσου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἑπαρχίας και τὸ Έξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἑθνεπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁλων τῶν λυτῶν θά δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού το ὁποῖον θάποτελεσθῇ, θά ἐγγράψωμεν και πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 29ου φύλλου

α) Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κ' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας. — β) Δωδώνη, Μέτσο- δον, Πρέβεζα, Τραπεζένιον, Πρεμέτι, Λάμπδον.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ. Β

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Μεσημέρι... Καίει ο ήλιος σαν μολύδι
[άναλυμένο
λαμπυρίζοντας τα στάχνα μέσ' στον κά-
μφο τον πλατύ.
"Όλο το χωριό κοιμάται σε υιά νόρμη βυ-
θισμένο
'ε έναν ύπνο βαρυνμένο, κουρασμένο και
[βαρύ.

Μέσ' στα πράσινα τα φύλλα κάθε τζιτζι-
[κας κρυμμένος
τον μονότονο σκοπό του τραγουδεί μέσ'
[τα κλαριά.
Κάθε θεριστής κοιμάται κάτω 'ε 'σκίο
[άποσταμένος
μέ το δρέπανο στο πλάγι, και τα χέρια
[του βαριά.

Με φωνές μακριά απ' άλλων ζευγολάτης
[άλυνίζει
μέσ' στη λαύρα που ανεβαίνει 'ε ένα κύμ'
[από φωτιά.
Στην αβύσσο του σταύλου ένας σκύλ-
[λος ρουθούνιζει
γύρω την αβύσσο κυττώντας με μισόκλειστη
[ματιά.

Μέσ' στο σταύλο το κοττάει κόττες
[είνε κουρασμένες
δροσιά λίγη αποξηλώντας 'ε ένα μέρος
[δροσερό.
του ανεμόμυλου ή πτερυγες δεν κινούν-
[ται κουρασμένες
και στο ρέμμα πρασινίζει το πυρφόρο του
[νερρό.

Βασιλέας χρυσός ο "Ηλιος μέσα απ' άρ-
[μα του ανεβαίνει
μύγες στην αβύσσο βουίζουν μ' ένα βρόμμο
[πιό βαρείο...
'Απ' την φάμπρικα του φούρνου καπνός
[μαύρος ανεβαίνει
και θαρρείς πως ξαναρχίζει νέον ύπνο
[το χωριό...

Τέλλος "Αγας

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

Μικρό παιδί, δέκα χρονών, έφυγεν ο
μετανάστης απ' το χωριό του, γεμάτος
ελπίδες και όνειρα για το μέλλον. "Ο
πατέρας του πέθανε, και η μητέρα του
ξενοδούλευε για να τον αναστήσει μαζί
με τ' αδέρφια του. Γι' αυτό αποφάσι-
σαν να φύγουν μακριά, για να κάμει κι
αυτός λεπτά σαν κι άλλους χωριανούς
του. Γεμάτος ελπίδες, απειχαιρέτησε τους
δικούς του, που τον πήγαν ως την άκρη
του χωριού. "Εκει η μητέρα του τον έ-
σφιξε στην άγκαλιά της γλυκά-γλυκά.
Τ' αδέρφια του τον φιλούσαν και του λέ-

γανε να γυρίσει γρήγορα, κι' ο καλός
του σκύλος του έγλυφε τα χέρια και
γαυίριζε λυπηρά-λυπηρά, σι να κα-
ταλάβαινε πως χωριζότανε για πάντα
τον αφέντη του.

"Επειτα πήρε μοναχό το δρόμο, κά-
νοντας χίλια σχέδια χρυσά με το νου του.
Του φαινότανε πως σε λίγο καιρό θα
γύριζε πλούσιος, πως θάνυνε ώραία
τη μητέρα του, θάκανε τάδεφια του
σαν άρχοντόπουλα, κ' ένα σωρό άλλα
τέτοια όνειρα, που τον κάμανε να μην
καταλάβη το τόσο μακρινό ταξίδι.

Έίκοσι χρόνια πέρασαν! Τώρα μεγά-
λος άνδρας πιά, ξαναγυρίζει με πόθο
στην πατρίδα του. Με κόπο μεγάλο
κέρδισε λίγα χρήματα και μ' αυτά έρ-
χεται να βοηθήσει τους δικούς του. Θυ-
μάται το σπίτι του τ' αγαπημένο, την
μητέρα του, τάδεφια του, και το τα-
ξίδι του φαίνεται άτέλειωτο, από την
άνυπομονή που έχει να τους 'δῃ!

Φθάνει στο χωριό του, και πηγαίνει
πιά στο σπίτι του. Μα δεν το βλέπει
πιά μ' ανοιχτά παράθυρα, με περιποιη-
μένο το μικρό κήπο που το τριγυρίζει,
ούτε λουσμένο στον ήλιο σαν πρώτα!
Το βρίσκει κλειστό από παντού, με πα-
ραμελημένο το κηπάκι, και μ' ένα κακό
σύννεφο που το σκεπάζει και του δίνει
όμη λυπηρά!

Χτυπά την πόρτα, μα κανείς δεν τά-
νοίγει. "Ο σκύλος του δεν ακούγεται
πιά πουνθάν, ούτε καμιά κότα ή χήνα
γυρίζει στην αυλή, όπως γύριζαν πρώτα.
"Ανήσυχος και λυπημένος ρωτάει ένα
διαβάτη μ' άσπρα γένεα που περνάει
απ' εκεί και μαθαίνει πως η μητέρα
του πέθανε, πως η αδερφή του παντρεύ-
θηκε μακριά, και τάδεφια του φύγαν
κι' αυτά για τ' άένα!

Δυό δάκρυα τρέχουν απ' τα μάτια του
μετανάστη. Κυττάει ακόμη μα φορά το
σπίτακι που είχε περάσει από ευνυσιμέ-
να παιδιάκια του χρόνια, και φεύγει
μακριά πάλι, για πάντα.

Δεν θα ξαναγυρίσει ποτέ στο χωριό,
που τώρα του φαίνεται ξένο, πιο ξένο
κι' από το μακρινό μέρος πουτανε, ά-
φου δεν βρίσκει τίποτε πιά απ' ό,τι
αγαπῶ!

Ξανθή Μουσμή

ΜΙΑ ΩΡΙΣΜΕΝΗ ΓΩΝΙΤΣΑ...

"Απ' όλον τον μεγάλο κήπο μας που
είνε μιά έμορφη, τώρα σαυτόν τον ώ-
ραίο μῆνα, μιά ωρισμένη γωνίτσα μου
άρρσει ιδιαιτέρως.

Συχνά μετά το ήλιοβασιλευμα παίρνω
το βιβλίο μου και πηγαίνω στην αγαπη-
μένη θέσι, όπου ξαπλώνω μες τα
φουντωτά χορτάρια και διαβάω αναξω-
γονομένη από την ευχάριστη και φρέ-
σκια μυρωδιά που αναδίδει το απαλό
χορταράκι και την μεθυστική όσμη που
βγάζουν ή λεβάντες ή φυτεμένες κατά
μήκος μικρού δρομίσκου.

Πρός τα δεξιά μου βρίσκεται ή σέρα
του κήπου με τ' άσβεστωμένα τζάμια της,
τώρα το καλοκαίρι όμως είναι πάντα ά-
νοιχτά και φαίνονται τα διάφορα φυτά
για με τ' περιέργια φύλλα τους ανάμεσα
δε 'ε αυτά προβάλλει που και που το
κατακκόκινο ή ροδίνο κεφαλάκι ενός γε-
ρανιού. Μπροστά μου βρίσκεται μιά φουν-
τωτή βυσσινιά κατάμεστη από τους κόκ-
κινους καρπούς της, παρέκει ή τριαν-
ταφυλλίς και ή γαρφαλίς είναι γεμάτες
από τα χαριτωμένα τους άνθκια δια-
φόρων σχημάτων και χρωμάτων.

Τί ώραία που είναι ή ποιητική μου γω-
νίτσα που με τα καλότερα παλάτια του
κόσμου δεν θάλλαζε!

"Αφού χάνεται πιά κ' ή τελευταία
ανάλαμπη του ήλιου και ή νύχτα αρχί-
ζει να τυλίγῃ με τον μαύρο της πέπλο
τον ανέφελον ελληνικό ουδανό, άφίνω
το βιβλίο μου και κάθουμαι στηρίζουσα
το κεφάλι στα χέρια μου, για ν' άπο-
λαύσω την ήρεμη αυτή έμορφή, που κα-
ταπραίνει και χύνει ένα παράδοξο αίσθη-
μα μελαγχολίας, γλυκειάς λύπης στην
ψυχή.

Μέσα στη βαθειά σιωπή, μόνον το
γλυκό κελάιδημα του ήδονου ακούγε-
ται τώρα, που ακατάπαυστα τραγουδεί
καθισμένο ξένο-αστο άπάνω σ' ής άργυ-
ρόφυλλες λεύκες... "Εξαφνα όμως μιά
συναυλία από βραχνές φωνίτσες ακού-
γεται σαν να θέλουν να συνοδεύσουν το
μελαγχολικό και γλυκό ήδονάκι. Είναι
σημνος από βατραχάκια που κολυμβούν
μέσα στη δεξαμενή και που άμα κρυφτή
ο ήλιος, βγάζουν τα κεφαλάκια τους απ'
έξω από το νερό και σφυρίζουν, τραγου-
δούν με την λαρυγγώδη φωνίτσα των.

Τί άρμονικά που ταιριάζει κι' αυτό το
τραγουδί των μαζί με της άλλες έμορ-
φιές!...

Θαλασσία Νύμφη

Ο ΣΑΛΤΑΠΙΚΟΣ

"Ενα βράδυ μᾶς 'ξάφνισαν ή φωνές
της Καλαμιάς: «κάτι πηδάει, κάτι πηδάει
στο κρεβάτι μου, τρεχάτε!» έφώναζε
με όλη της την δύναμη. Τρέξαμε με την
αδελφή μου, αυτή μ' ένα ξύλο και γώ
με το καντήλι, για να δοῦμε τί ήταν έ-
κεينو που τόσο την είχε τρομάξει. Πολλή
ώρα ζητούσαμε, μα τίποτε δεν βρήκαμε·
φοβιστάρα Καλαμιά, πως είχε γείνη!
μαζεμένη 'στη μέση του κρεβ. ατιού, κρα-
τούσε σφιχτά τα σκεπάσματα μη μείνῃ
χαλαρά! 'Επί τέλους ανακαλύψαμε
ένα μεγάλο πράσινο σαλταπικό (είδος ά-
κρίδας) με μακρύ σκαλωτά ποδάρι, να
αναπαύεται ήσυχος στο λευκό παραπέ-
τασμα του παραθυριού. "Η αδελφή μου
έπληθασε το ξύλο να τον κτυπήσῃ, άλλ'
έκείνος μ' ένα έπιδέξιο πήδημα έξφυγε
και βρέθηκε στο κεφάλι μου! 'Εγώ είμαι
γενναία, αλλά... τί το θέλετε, σαν έλθῃ
ο κίνδυνος στο κεφάλι, δεν είναι άστεία!
μ' ένα πήδημα, αντίξιο του σαλταπικού,
πετώ το καντήλι με το ξεματιστό λάδι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 129^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος την 3 Δεκεμβρίου 1911 προς εύρεση των εις τα φύλλα της «Διαπλάσεως»
Δεκεμβρίου 1911—Μαρτίου 1912 δημοσιευθεισών 178 Πνευματικών «Ασκήσεων»

Ο μετα το όνομα αριθμός δηλοῖ τὰς ὁρὰς λύσεως ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως,
οἱ συνοδούμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἑκάστον Εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθ-
μῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δωδωναῖος, 159 [9+6Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι νὰ δη-
μοσιεύσουν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ
κλισὲ καὶ ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν
τιμωμένων 8 δρ.: Μαρία Ἀθανασίου, 154 [9+6Ε].—Ἡλὸς τῆς Ἡπείρου, 171 [10+6Ε].—
Κάριον, 154 [9+6Ε].—Βιθὴν Ἑλληνοπούλα, 165 [9+6Ε].—Νέλις, 143 [8+6Ε].—
Φωτοβόλον Ἀστρον, 146 [8+6Ε].—Ματαιωθεῖσα Ἑλπίς, 158 [9+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὰ Ἀριστοκρατίς, 134 [7+6Ε].—Φοῦλι, 129 [7+
6Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι νὰγοράσουν, ἀντὶ δραχ. 6 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον
Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8: Ὑδαῖκος Χάρος, 128 [7+6Ε].—Γέρω-Δήμος, 139
[8+6Ε].—Εὐτυχὴς Παράς, 134 [7+6Ε].—Ἑλλὰς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, 125 [7+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρης, 110 [6+6Ε].—Ἀπολοθεῖσα Ἑλπίς, 111 [6+6Ε].—
Θεόφρατος Ν. Δημῆτος, 108 [6+6Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 7
μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: Νησιωτοπούλα, 106 [6+5Ε].—
Ρέμπελος, 122 [7+6Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ξανθὸ Ἑλληνοπούλο, 63 [4+5Ε].—Ξανθὴ Ἑλληνίς, 74 [4+5Ε].—Γ.
Θωμάδης, 77 [4+3Ε].—Γαλάτεια, 86 [5+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μαριουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, 26 [1+1Ε].—Ζαχάρω Μα-
ραγκῶν, 34 [2+1Ε].—Φουσιανέλλα τοῦ Βύρωνος, 34 [2+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φλογερὰ Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 157 [9+6Ε].—(Ἰσοτίμοι,
δικαιοῦμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν
κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλά-
σεως τῶν 8 δραχμῶν: Πόθος τῆς Κρήτης, 145, [8+6Ε].—Ροδοπαῖος Ἑλληνοπούλας, 159
[9+6Ε].—Νησάκι τῶν Γιαννίων, 168 [9+6Ε].—Τέλλος Ἀγας, 127 [7+5Ε].—Στε-
ναγμός τοῦ Ἀνέμου, 137 [8+6Ε].—Ἀῖρα τῆς Μουρίσεως, 125 [7+6Ε].—Νίκη τοῦ
Παυλίου, 147 [8+6Ε].—Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοτσῶν, 124 [7+5Ε].—Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα,
147 [8+6Ε].—Γλυκὸ Χαμόγελο, 137 [8+6Ε].—Κρανόλευκος Σημαία, 127 [7+6Ε].—
Τελευταία Λειτουργία, 138 [8+6Ε].—Νατάκι τοῦ Ἀβέρωφ, 145 [8+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀφελὴς Ξανθοπούλα, 116 [6+6Ε].—Ἀλύτρωτος Ἑλ-
λάς, 118 [7+6Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δραχμῶν 6 μόνον, ἕνα οἰον-
δήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: Ὑλὴ Στοιγῆ, 116 [6+6Ε].—Μικρὸ Δια-
βολάκι, 123 [7+5Ε].—Ἑσπερος, 113 [6+5Ε].—Φιλοπαῖς, 111 [6+5Ε].—Βεζαντινὴ
Ἀηδὼν, 110 [6+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνδοξὸς Ἰωλκίς, 89 [5+6Ε].—Ἀργὸς τῆς Διαπλάσεως,
91, [5+4Ε].—Ἀγὴ τῶν Ἑλπίδων, 103 [6+5Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι ν' ἀγορά-
σουν, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: Ἰούλιος Κάισαρ,
92 [5+4Ε].—Μαραμένο Φοῦλι, 97 [5+4Ε].—Ἑλληνικὴ Θεοῖς, 89 [5+5Ε].—Σημαία
τοῦ Ἀβέρωφ, 89 [5+6Ε].—Ἡρώς τοῦ 21, 89 [5+6Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Μπουμπουκάκι, 50 [3+3Ε].—Μικρὸς Ἀρης, 73 [4+3Ε].—Στέλλα Δ.
Βουρδομυτῆ, 45 [3+3Ε].—Ἡλὸς τῶν Ἀκροκεραυνίων, 69 [4+5Ε].—Μαρία Χερ-
σίνια Λουριώτου, 52 [3+2Ε].—Συλβία, 50 [3+3Ε].—Βαλλίος οἱ Βουλγαροκτόνος, 53
[3+2Ε].—Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, 63 [4+5Ε].—Ἀγριοβόλεια, 45 [3+2Ε].—Ἰαπότης
τοῦ Μεσαιῶνος, 45 [3+5Ε].—Γλυκεῖα Ἑλλὰς, 66 [4+6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνοξίς, 38 [2+2Ε].—Γενναίονος Ἡπειρώτης, 32 [2+3Ε].
—Φιλοπαῖς Ἑλλήν, 38, 2+3Ε.—Τῶνος Βούρας, 35 [2+3Ε].—Τσοῦτρε, 25 [2+1Ε].
—Ροδοδάφνη, 21 [1+1Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παπαγάλος τοῦ Τσάρου, 144 [8+6Ε].—(Ἰσοτίμοι, δι-
καιοῦμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν
κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον Δια-
πλάσεως τῶν 8 δρ.: Συλβίς, 153 [9+6Ε].—Γέρω Θωῶς, 118 [7+5Ε].—Τρελλοπαῖδο
τῆς Κεοῦρας, 134 [7+6Ε].—Συριανὴ Ἀῖρα, 127 [7+5Ε].—Πανελλήνιος Πόθος, 111
[6+6Ε].—Βασίλισσα τῆς Κηφισοῦ, 147 [8+6Ε].—Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἐδνους, 146 [8+
6Ε].—Μάντις Κάρας, 143 [8+6Ε].—Ἐνδοξὸς Σοῦλι, 104 [6+6Ε].—Ἡλὸς τῆς
Ἑλευθερίας, 114 [6+6Ε].—Ξενητευμένη Ἑλληνίς, 108 [6+4Ε].—Ἀγε-Σβῶς, 131
[7+5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικολέττος Πετεινάρης, 79 [4+3Ε].—Μαρία Γεωργιά-
δου, 74 [4+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀῖρα τῆς Μεσογείου, 59 [3+3Ε].—Μικρὰ Καλλιτέχνης,
55 [3+3Ε].—Σοφία Κοζαδίνου, 53 [3+4Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι ν' ἀγοράσουν,
ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ.: Ἀηδὼν τῆς Ἡπεί-
ρου, 66 [4+5Ε].—Ἀλγυντία Ἑλληνίς, 56 [3+3Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Στεναγμός τῆς Δούλης Ἡπείρου, 43 [2+4Ε].—Ἑλπίς, 35 [2+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κοντογεφυροπούλας, 20 [1+1Ε].—Ἀρματολὸς τοῦ Πύδου, 13
[1+2Ε].—Χρυσάλλης, 23 [1+3Ε].—Σαμία Ἡρα, 18 [1+2Ε].

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΥΣΙ

Στὴ φύσι ἀπλώνεται
τῆς νύχτας ὁ πέπλος ἀγάλη-ἀγάλη
Ἀπέραντος καὶ μαγεμένος.

Ἀκόμ' εἶνε διάφανος

Κι' ὁ οὐρανὸς μέσ' στὴ γλυμῇ του ἀγκάλῃ
Λάμπει στὰ λούλουδα ντυμένους.

Μὰ ὁ ἀραχνόφρατος

Ὁ ἀέρινος πέπλος ὅλο πυκνώνει
Καὶ λίγο-λίγο, θαρρεῖς, μαυρίζει.

Ἡ ζωὴ τῆς φύσεως

Θωρὶά ὅλοένα σβύνει, θαμπώνει.
Σκοτάδι έπειτα. Νύκτ' ἀρχίζει.

Κρητικοπούλα

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Εἰς τί οὐς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε,
Ἑλληνοπαῖ;—«Εἰς τ' ἄχρνα νὰ ψάχνω
γιὰ φύλλους.»—Ὡραία! Ἀλλὰ μουσι-
κὸν ποῖον προτιμάτε;—«Τ' ἀηδόνι ὁ-
ταν ἄλλος βράτραχος τὸ σεγοντάρει.»—
Συγχαρητήρια, ὦραίο γούστο!

Ἀμ' οἱ σεις, Ἀεροναυτοπούλα, ποῖον ἔθ-
νος ξένον ἀγαπάτε;—«Τους Κινέζους!»
—Χρὶ! ἴσως τοὺς μοιάζετε λιγάκι στὴν
κοσιδα. Καὶ γι' αὐτὸ!

Ποία εἶνε ἡ εὐτυχεσττέρα στιγμή τῆς
ἡμέρας σας, Παμβώτις;—«Ἡ ἐν τῇ ὥρᾳ
τοῦ ἐργοχείρου συνομιλία μετὰ τῆς συμ-
μαθητριάς μου.»—Χρὶ! φαντάζομαι τοὺς
θεμούς τῆς δ.δασκαλίσσης σας.

Καὶ σεις, Ἑλιδόφορε, τί θαυμάζετε
περισσότερον εἰς τὴν φύσιν;—«Τὰς γυ-
ναῖκας, γιατί ποὺ φαίνονται πολὺ περι-
εργα πράγματα.»—Μὲ συγχωρεῖτε, νο-
μίζω ὅτι κάμνετε λάθος, διότι αἱ γυ-
ναῖκες... εἶνε πρόσωπα καὶ ὄχι πράγματα!

Δωδωναῖος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιακουμῆς τώρα μὲν ἔφαγε
ένα μεγάλο γλύκισμα κ' εἰσιμάζεται νὰ φάγῃ
κ' ἕν ἄλλο ὅμοιο ποὺ μένει.

Μὰ, Γιακουμῆ, τοῦ λέγει ἡ μητέρα του
εἰσερχομένη ἐκεῖνον τὴν στιγμήν· δὲν ξέρεις ὅτι
τὸ ένα ἀπὸ τὰ δύο εἶνε τῆς ἀδελφῆς σου;

Καὶ ὁ Γιακουμῆς τρώγων·
—«Α, τί κρίμα! Φαντάσου, μαμά, ὅτι
ἔφαγα λάθος κ' ἔφαγα πρῶτα τὸ δικό της.»

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικῶ Οὐρανοῦ

Διάλογος.

—Αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν παίρνει φωτιά.

—Μπᾶ; καὶ γιατί;

Καὶ ὁ ἄλλος, δείχνων τὸ σῆμα τῆς Ἀσφα-
λιστικῆς Ἐταιρείας:

—Μὰ δὲν βλέπεις πῶς εἶνε ἀσφαλισμένο;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀλατοσατινῆς Μεξικάνας

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ δρθάς λύσεις ἀγαμῖς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐξῆς: 'Εκκεν-
 τικός, 9 [1+1Ε].—Πηγή Ἀγάτης, 13 [1+1Ε].—Δημ. Α. Οἰκονομικός, 4.—'Ασπλησιμένη
 Κόρη, 23 [1+1Ε].—'Εθνομόλιος Αἰμιλιανός, 11 [1+1Ε].—'Ασπρος Ἀραπάκος, 7.—
 Σωφραζέττα, 14 [1+1Ε].—Θαλῆς, 9 [1+2Ε].—Τὸ Σύνταγμα, 3.—Βοῦν—Ζαργά, 1.—
 Χρυσόσημη, 9 [1+2Ε].—Γενναῖος ἑλληνας, 3.—'Ανεμώνη, 2 [0+1Ε].—
 Κραυγὴ Νίκης, 9 [1Ε].—Ροδόκτυλος Ἡώς, 15 [1+1Ε].—'Ελλην Ἀεροπόρος, 1.—
 Ἀγγεῖος τῆς Ἀγάτης, 9 [1+1Ε].—Κυδωνιάτης, 6 [0+1Ε].—Φίλεργος Χελιδόν, 6, [0+
 1Ε].—'Εθνικός Παῖν, 10 [1Ε].—Μέλλων Προθυπουργός, 8.—'Οδυσσεὺς Ἀνδρουτσός, 9
 [1+2Ε].—Τυχοδιώκτης, 9 [1+1Ε].—Μαγεμένη Πέτρα, 10 [1+1Ε].—Νίκος Κοζαδι-
 νος, 9 [1+1Ε].—'Αραπάκος, 11 [1Ε].—Δρόσος τῆς Πρωίας, 9 [1+1Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
 τὴν 27ην Ἰουνίου 1912.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΣΟΤΙΜΟΥΣ

Δίκαιον εἶναι νὰ ἔχουν τὸ βραβεῖον τῶν καὶ οἱ
 ἰσοτίμοι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύ-
 σεων. Καὶ ὅπως βλέπετε σήμερον εἰς τ' Ἀ-
 ποτελέσματα τοῦ 129ου, ἀπὸ σήμερον θὰ τὸ
 ἔχουν. Οἱ ἰσοτίμοι δηλαδὴ τοῦ Α' Βραβείου,
 —ἐκτός τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος τῶν
 ἐπὶ πληρωμῇ, —εἰμποροῦν νὰγοράσουν ἕνα τό-
 μον τῶν 8 δραχμῶν ἀντὶ δραχμῶν 5. Οἱ
 τοῦ Β' Βραβείου ὅμοιον τόμον ἀντὶ δραχμῶν
 6, καὶ οἱ τοῦ Γ' Βραβείου ὅμοιον τόμον
 ἀντὶ δραχμῶν 7. Ἐχουν δηλαδὴ ἐκπωτικὴν
 τριῶν, δύο καὶ μίση δραχμῇ, ἀναλόγως τοῦ
 Βραβείου τῶν. Σημειώσατε, ὅτι τὸ προνόμιον
 αὐτὸ τῶν ἰσοτίμων, τὸ ὅποιον ἀρχίζει ἀπὸ
 σήμερον, θὰ ἐφαρμόζῃται καὶ εἰς τοὺς ἐπομέ-
 νους Διαγωνισμοὺς. Ἀλλ' ὅσοι τῶν σημερινῶν
 ἰσοτίμων ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπωφεληθῶν, πρέπει
 νὰ παραγγείλουν τὸν Τόμον τῶν πρὸ τῆς
 δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ προ-
 σέχους Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, διότι μετὰ
 τὴν δημοσίευσιν, χάνουν τὸ προνόμιον τῶν.

Ἰδοὺ καὶ τὸ δωδεκάσέλιδον φυλλάδιον τοῦ
 Ἰουνίου. Δὲν ἔχετε βέβαια κανένα παράπονον.
 Κρατῶ τὴν ἐπιστολήν μου—μολοντί τὸ ξε-
 σπᾶσθαι τῶρα—τῶρα δὲν πηγαίνει καὶ τόσον
 περίφημα. Ἀλλά πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῶν ἐ-
 κείνοι ποὺ ἐξαπαθῶνουν καὶ νὰ φιλοτιμηθῶν
 καὶ οἱ ἄλλοι...

Ἡ συνδρομή σου, Μινιόν, δὲν λήγει αὐτὸν
 τὸν μῆνα, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου.
 Ναί, οἱ κόποι σου τῶρα εἶναι υπερβολικοί,
 ἀλλὰ γιὰ φαντάσου μεθαύριον τί χαρὰ, ποῦ
 θὰ πάρῃς τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου!

Διότι ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τῆς πάρῃς.
 Ἐλπίζω, Ἀσπασία Μιλησία, ὅτι ἡ πρώτη
 σου ἐπιστολή δὲν θὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία.
 Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις.
 Ἡ ἑσπερος Μπουρνέλλης δὲν εἶναι πρωτό-
 τυπον ἔργον τοῦ κ. Φαίδωνος, ἀλλὰ παρά-
 φρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Δὲν εἶδες ποῦ τὸ
 γράφει εἰς τὸ τέλος;

Ἡ Μικρὰ Ἀριστοκράτης εἶναι πολὺ χαρού-
 μενὴν ποῦ ἡ πρότασις τῆς γίνεται δεκτή. Τῶρα
 περιμένει νὰ κἀμὲ κάποιος τὴν στατιστικὴν
 τῶν βραβείων, — αὐτῇ, λέγει, δὲν εἰμπορεῖ,
 διότι δὲν εἶναι παλὰ συνδρομητρία, —καὶ νάρ-
 χισι κατόπιν ὁ ἄγων μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ
 κοριτσιῶν ἀπὸ οὗ ἐγένετο.

Ἡ Χρυσόσημη, τὴν ὅποιαν συγγαίρω
 διὰ τοὺς λαμπροὺς τῆς βαθμούς, ἴδρυνε μὲ
 ἄλλα παιδιὰ ἕνα μικρὸν Σύλλογον, ὁ ὅποιος
 θὰ ἔχη καὶ θεατρικὴν καλὴν καὶ Βραδυνὸν
 τραγοῦδι τοῦ Ὀνειρώδους Βάλς. —Τὸ Βά-
 ραθρον τῆς Κραυγῆς Νίκης. —Εἰκὼν τῆς
 Κακῆς Συνειδήσεως τῆς Υἱῆς Στοργῆς.—
 Βραδυνὰ τῆς Ἀσπλησιμένης Κόρης. —Δύο
 Τρελλοὶ τοῦ Παυλῆλινου Πόδου. —Τὸ
 κτυποκάρδι τοῦ Γενναίου Ἑλληνοπόλου.

Ὁ Περούς μου γράφει τὰ ἐξῆς σπουδαία:

Ἄντὶ τὸν ποιητὴν τῆς Σελίδος μας προ-
 τιμᾷ τὸν Ἀθανάσιον Διάκον. Ὅτι κατὰ τὴν
 α' ἐξαμηνίαν τοῦ 1912 ὑπερέχουν τὰ κορί-
 τισα μὲ ἐξ πρῶτα βραβεῖα, ἐνθὺ τὰ ἀγῶρια
 ἔχουν μόνον πάντες (ὥστε;...) Καὶ ὅτι τὸ
 Μαινόμενον Κύμα περᾶζει τὸ Βαρελότο καὶ
 τοῦ λέει: —'Αν καὶ Βαρελότο, δὲν κἀνεις
 διόλου κρότο στὴ Διάπλασι!

Ἐν ἀστέριον τυπογραφικὸν λάθος ἔγεινεν εἰς
 τὸ διήγημα τῆς Υἱῆς Στοργῆς ποῦ ἐδημο-
 σιεύθη ἐσχάτως εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. «Τὸ πτηνὸν
 τοῦτο, λέγει, εὐρίσκεται συνήθως στὴ στεριά,
 ἀλλὰ κάποτε καὶ στοὺς κήπους». Τὸ παιδί
 ἤθελε νὰ πῇ «καὶ στοὺς νήσους», κατ' ἀντί-
 θεσιν πρὸς τὴν «στερίαν» δηλαδὴ τὴν ἡπειρον.
 Ἐ, τί νὰ γίνῃ! Τὰ τυπογραφικὰ λάθη δὲν
 λείπουν ποτε καὶ ὅταν ἀκούῃ ὁ ἴδιος ὁ συγ-
 γραφεὺς διορθώσῃ τὸ ἔργον του.

Ὡς ἀστέριον ἡ ἐπιστολή σου, Βάρκα τοῦ
 Κανάρη. Ὡς κάποτε ἡ μαχρὰ σ' ἔδισε μαζὶ
 μὲ τὴν ἀδελφὴν σου ἀπὸ τῆς πλεσιπύδας; Φαν-
 τάζονται τὸ κωμικοτραγικὸν θέμα!... Διαβί-
 δασε τὰ συγχετητῆρά μου εἰς τὰς φίλας μας
 ποῦ ἐπροβόδωσαν μὲ ἀρίστα καὶ μὲ λίαν κα-
 λῶς, καὶ κράτησε καὶ ἀπὸ τῶρα τὸ μερ-
 τικὸ σου, διότι βεβαίως δὲν θὰ πᾶς παρακάτω.

Ἡ Παπαρούνα ἐρρίψε μίαν ματιὰν εἰς τοὺς
 Διαγωνισμοὺς τοῦ 1911 καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι
 πρωτοστατοῦν τὰ ἀγῶρια. Ἐν τούτοις εἰς τὴν
 Σελίδα Συνεργασίας νομίζει ὅτι ὑπερέχουν
 κατὰ πολὺ τὰ κορίτσια. Καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Τέλ-
 λου Ἀγρὰ περὶ δημοφιλοῦς πρὸς ἀνακί-
 ρυξιν Κορυφαίου τῆς Σελίδος, τῆς φαίνεται
 καλλίστη. Ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ γίνῃ εἰλικρινῶς
 καὶ σεμνῶς, χωρὶς τὰς ρεκλάμας καὶ τὰς ἐνε-
 γείας τοῦ δημοφιλοῦς τῶν ψευδωνύμων.

Ἀκακία, ὠραῖσταται αἱ ταξιδιωτικαὶ ἐντυ-
 πώσεις σου. Εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου
 εἶσι λέγεται ἡ βεράντα, ἐπομένως καὶ ἑλληνικά.
 Ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς, εἶναι συνδρομητρία, ἀλλὰ
 δὲν ἔχει οὐτε αὐτὸ τὸ ψευδωνύμον, οὐτε ἄλλο.

Ἐνδοξος Νίκη, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνω-
 ριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.
 Εἶναι ἀνάγκη, καθὼς λέγεις, ἀρῶ εὐρίσκειται
 εἰς ζέγον τόπον καὶ κινδυνεύει νὰ λησμονη-
 σῃ τὴν γλώσσάν σου. Γράψε μου ἐντυπώσεις
 ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν σου, ἀπὸ τὴν ἀνά-
 γνωσιν τῆς Διαπλάσεως κλπ. Τὰ θέματα δὲν
 λείπουν, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ γράψῃ.

Ὡραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
 ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Νησάκι τῶν Γιαννίων,
 Ἡβρ, Σημεία τοῦ Ἀβέρω, Κύμα (ποῦ εὐ-
 χαριστεῖ τὴν Ἐξορίστον Ἀντίδα, διὰ τὰς ἐπιει-
 κείς τῆς κρίσεις), Κορηκοπούλα καὶ Ἀσούμα-
 τος Τηλέγραφος. Κρίμα νὰ μὴν ἔχω πιά τό-
 πον!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Βράχος καὶ Κύμα» τοῦ
 Κύματος. —Μετὰ 11 ἐτῆς τοῦ Ἐξορίστον
 Βασιλεία. —Γιὰ τὴν Πατριδα καὶ Βραδυνὸν
 τραγοῦδι τοῦ Ὀνειρώδους Βάλς. —Τὸ Βά-
 ραθρον τῆς Κραυγῆς Νίκης. —Εἰκὼν τῆς
 Κακῆς Συνειδήσεως τῆς Υἱῆς Στοργῆς.—
 Βραδυνὰ τῆς Ἀσπλησιμένης Κόρης. —Δύο
 Τρελλοὶ τοῦ Παυλῆλινου Πόδου. —Τὸ
 κτυποκάρδι τοῦ Γενναίου Ἑλληνοπόλου.

Διάφορα τῆς Παπαρούνας καὶ τοῦ Περούς.—
 «Σὲ δύο πουλιὰ» τοῦ Ρόδου Μοσχολόγημα.—
 «Ὅσον δὲ ἄκρα» τῆς Κορηκοπούλας.—
 Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ράλλειον—Μποτάσειον»
 (καλογραμμένον, ἀλλὰ χρονογράφημα πολὺ ἐκ-
 τενὲς διὰ τὴν Σελίδα μας). —«Μεσημέρι—Καλο-
 καίρι» (μερικὰ τετράστιχα ὠραιότατα, μερικὰ
 πολὺ ἐλαττωματικά). —«Ἀνατολή» (ἀκατάλ-
 ληλον ἔτσι ὅπως ἀρχίζει). —«Ἀνέκδοτον ἐνός
 παπῆ», (πασ' γνωστον). —«Οἱ ὑπόδουλοι» (στι-
 γοὶ λανθασμένοι.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀνθισμένη Πασχαλία,
 κ. (Σ.Κ.) Βράχος τοῦ Ζαλόγγου κ. (Ν.Κ.)
 Ἐλευθερωτῆς τῆς Μακεδονίας, κ. Ἐνδοξος
 Νίκη κ. (Κ.Π.) Μέλλων Ναύαρχος, κ. Ἀο-
 ξαμένη Κυνόκενος κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
 ξουν τὸ Μαγαμένο Φύλλι (0) μὲ Κορηκο-
 πούλα, Δωδοναῖον, Ἡβρ, Περούς, Ἀδ-
 ρινῆς Στέφανον. —ἡ Ἀγγὴ τῶν Ἑλλίδων (1)
 μὲ Λέοντα τῆς Ἐρήμου, Ἰδανικότητα, Ἀ-
 τριδα τῆς Ἑλλάδος, Στεναγμὸν τῆς Δούλης
 Ἡπειρος, Ἀδρηνῆς Στέφανον, Ἡβρ. τῆς
 Καρδίας, Κορηκοπούλα, Ἀφροδίτη τῶν
 Μεδίκων, Κούχη τῆς Ἡβρ, Πύρρον.—
 ἡ Ἡβρ (0) μὲ Χρυσὸ Παγόνι, Χρυσὸν Μά-
 σκα, Ἐρω-Θωμᾶν, Καμύλην Ριοναί, Μα-
 κρὰν Ἀριστοκράτεια, Ὀνειρώδες Βάλς,
 Σύνταγμα.—ἡ Ἀλκων (0) μὲ Ἐνα Χωιτάκι,
 Κορυφαίαν Ἡβρ, Πύργον τῶν Μεδίκων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
 Στέφανον Καλ. (τόμους ἔδωκεν) Ἀθηναῖον
 Ἰππότην (ἡ συνδρομή σου ἐλήφθη) ὁ χάρτης
 τῶν Λύσεων πωλεῖται μόνον εἰς τὸ γραφεῖον
 μου) Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου (τὸ ταχυδρο-
 μεῖον δὲν θὰ φροντίσῃ διόλου) πρέπει νὰ δι-
 λώσῃς εἰς ἐμὲ τὴν νέαν σου διευθύνσιν) Ἐδ-
 ρινῆς Ἰδανικὸν (ἐλήφθησαν) Ἐνδοξον Με-
 σολόγγι (ἔχει καλῶς) χαίρω πολὺ διὰ τὴν
 ἀπόφασίν σου) Μπαρουντοκαπνισμένην Γα-
 λλὴν (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως) περιμένω)
 Ὀνειρώδες Βάλς (γαλλιστὶ ὄχι) ἡ κάρτα ἐ-
 στάλη ψευδώνυμη δὲν λέγω) Σάλπιγγα τῆς
 Ἐλευθερίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀσπλη-
 σιμένην Κόρην (θερμότατα συλλυπητήρια διὰ
 τὸν θάνατον τοῦ προσφιλῆ σου θείου) Ναυ-
 τάνι τοῦ Ἀβέρω (ἔστειλα ἐκ νέου) Στρα-
 τηλάτη τῶν Ἑλλήνων (τόσκι μικρὸς κ' ἐπὶ
 διδάσθῃς εἰς τὴν τέτάρτην) μπράβο σου! τὸ
 Παίγνιον θὰ δημοσιευθῇ) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶ-
 δες (σὲ συγγαίρω διὰ τὸν προδιδασκόν) Ἑλ-
 λὰς τοῦ Ρήγα (ἔστειλα) σὲ συγγαίρω ποῦ
 ἦθες πρῶτος εἰς τὴν τάξιν σου) Ἑλληνικὸν
 Ὀυρανὸν (ἐλήφθησαν ὅλα) εὖ εἰς τὴν Μη-
 τέρα Ἑλλάδα διὰ τὸ λαμπρὸν ἐνδεικτικὸν
 καὶ ἔστ' ἀδικά σου!) Δωδοναῖον (ὄχι δά! ἐν
 μόνον τετράδιον θὰ στείλῃς) ἡ πρότασις ἔγει-
 νε διπλὴ κατὰ λάθος ἡ ἀπὸ ἀνυπομονησίαν)
 Τραυλάν (αἱ λύσεις ὀρθαί) Ἐμερολόγιον
 (καλὸ ταξίδι) εἰς ποῖαν ἐπιστολήν σου δὲν
 ἀπῆντησα;) Ναπολέοντα Βοναπάρτην (ἔστει-
 λα) Ἀγγὴ τῶν Ἑλλίδων (ἡ ὅποια μὲ πα-
 ρακαλεῖ νὰ πῶ τὴν Ἡβρ τῶν Ἀκροκερα-
 νίων ὅτι μὲ μεγάλῃ τῆς χαρὸν θὰ τὴν γνω-
 ρίσῃ, ὅταν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν τῆς)
 Ἐνα Χωιτάκι (ἔλαβα τὰ δεύτερα μόνον) εὐ-
 χαριστῶ) Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων (ναί!)
 Ἐωσόφρον τὸν Κυμνίον (ἔγει καλῶς) ἐπι-
 τρέπεται) Φοιαντὴν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Καλ-
 λικέλαδον Ἀλκωνά, Ἀδρηνῆς τῆς Ἡπειρος,
 Σαμῖαν Ἡβρ, Λευκοκύναντον Ἀλκωνά,
 κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην
 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
 Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ
 τὸ 1912 συνδρομεῖται ἡ ἀδελφὴ συνδρο-
 μητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ δια-
 γωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ἈΠΡΙΛΙΟΥ.
 Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσθλαίνων διὰ
 τὰς λύσεις τῶν ἐκαστοῦ φυλλοῦ, —ὅσαι
 ἂν εἴναι καὶ εἴναι, —γραμματοσήμερον ἀσφά-
 λιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέ-
 λτη τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φῆλλον ἀγο-
 ρασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ
 λύσεις τῶν.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ
 μόνον δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν
 πάντες ἀνεξαρτήτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖ-
 ται ἐν τῇ Γραφεῇ μας εἰς φανέλλους, ὃν ἔ-
 καστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1.
 Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶναι δεκταὶ
 πανταχόθεν μέχρι τῆς 2ης Ἀυγούστου
 πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν
 ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται
 δεκταί.
 Τοὺς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς
 τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ
 ε', φύλλον αἰφῶν ἐ. ε. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται
 εἰς πάντα αἰτούντα.

303. Λεξιγράφος

Ἄνθος ἄγριον τὸ πρῶτον
 Καὶ τὸ ἄλλο ἀντομνάν
 Κι' ἀπ' τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου
 Ὡς φανῇ ἐμπρὸς σου μία.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλλίδος τῶν Ὑποδούλων

304. Δογοπαικτικὸς Λεξιγράφος

Τὸ ἄλφα, τὸ μί
 Κι' ἀκόμη ἐν τῇ
 Μία πόλιν σου κάνουν
 Μικρὴ, γαλλικὴν,
 Πατρίδα γνωστοῦ
 Συγγραφῆς τερπνοῦ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενέως Ἰδανικοῦ

305. Συλλαβιστικὸς

Τὸ πρῶτόν μου γνωρίζεις
 Ὡς ὑποθετικόν.
 Στὸ δεύτερον θὰ ἴδῃς
 Ἐν ὀνόματι ἑθνικόν.
 Τὸ ὅλον μου εἰς τὰ βᾶθ
 Εὐρίσκειται τῆς γῆς
 Ἀλλὰ καὶ ὄνομα εἶναι
 Νόσου τινὸς φρικτῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰπποτόου

306. Στοιχειώγραφος

Εἶμαι κράτος ποῦ γνωρίζεις,
 Ἐκαστομένω καὶ μεγάλω.
 Ἄν μοῦ βγάλῃς τὸ κεφάλι,
 Ὡς γνωρίζεις κράτος ἄλλω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σωφραζέτας

307. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ γύρω τῆς Μικρ. Ἀσίας
 * + * = Στοιχείων.
 * + * + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 * + * + * = Πτηνόν.
 * + * + * + * = Ὁ ἔχων θάρρος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐκρήνης

308. Ἐπιγραφὴ

Φ Ν Ο
 Δ Μ Ε Ν Σ
 Ι Υ Δ Α Η
 Ε Σ Η Ρ Σ
 Ν Ι Μ Ο Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Παναγιώτου Ἀγγέλου

309—311. Ἀστεῖα Παγοράματα

1.—Ὁ ναὸς ἐπανεστὶ κατὰ τὸν ἀπόντων του.
 2.—Ὁ βοῦς τοῦ ποταμοῦ εἶναι παχὺς.
 3.—Ὁ ἥπιος φωνάζει τὴν γῆν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Υἱῆς Στοργῆς

312. Διπλὴ ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
 ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέ-
 ρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης,
 σχηματίζουν ἡπειρον. Τὸ δὲ δεύτερον τῆς
 πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρ-
 τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματί-
 ζουν Λατίνον συγγραφέα:

1, Τροφή. 2, Ἀρχαία μεδικὴ πόλις. 3,
 Μοῦσα, 4, Ἐπιθετον. 5, Κράτος τῆς Βύ-
 ρωπης. 6, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ. 7, Βασιλεὺς
 τοῦ Κλοῦσου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λαυροβόλου Ἡπειρος

313. Φωνηεντόλιπον

τ - κτ - * - πρην - δλφ

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας

814. Γαῖφος

Γ	Γ	Α	Α	ΕΥ	ΕΥ	Α	Α	Α
Γ	Γ	Α	Α	ΕΥ	ΕΥ	Α	Α	Α
Γ	Γ	Α	Α	ΕΥ	ΕΥ	Α	Α	Α
Γ	Γ	Α	Α	ΕΥ	ΕΥ	Α	Α	Α
Γ	Γ	Α	Α	ΕΥ	ΕΥ	Α	Α	Α

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 21 καὶ 25

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Εἶνε τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα !

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,” Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (1879-1893) ἀποτελεῖται ἀπὸ 24 τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν μόνον 19. Ἡ τιμὴ τούτων ποικίλει ὡς ἑξῆς :

Α') Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκαστος διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. 1.10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, δρ. 1.30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι.

Ὁ 4ος τόμος (τοῦ 1882).—Ὁ 5ος (τοῦ 1883).—Ὁ 7ος (Α' Ἐξαμηνία τοῦ 1885).—Ὁ 15ος (Α' τοῦ 1889).—Ὁ 16ος (Β' τοῦ 1889).—Ὁ 17ος (Α' τοῦ 1890).—Ὁ 18ος (Β' τοῦ 1890).—Ὁ 19ος (Α' τοῦ 1891).—Ὁ 20ὸς (Β' τοῦ 1891).—Ὁ 21ος (Α' τοῦ 1892).—Ὁ 22ος (Β' τοῦ 1892) καὶ ὁ 23ος (Α' τοῦ 1893). Οἱ τόμοι οὗτοι εἶνε ὑποτιμημένοι, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετὰ ἀντίτυπα.

Β') Πρὸς φράγκα 2,50 ἑκαστος, ἤτοι εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, οἱ ἐπόμενοι :

Ὁ 1ος (τοῦ 1879).—Ὁ 8ος (Β' Ἐξαμ. τοῦ 1885).—Ὁ 9ος (Α' τοῦ 1886).—Ὁ 11ος (Α' τοῦ 1887).—Ὁ 12ος (Β' τοῦ 1887), ὁ 14ος (Β' τοῦ 1888) καὶ ὁ 24ος (Β' τοῦ 1893).

Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντηλήθησαν πρὸ πολλοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι σήμερον), ἀποτελεῖται ἀπὸ 18 ἐτησίου, μεγαλύτερου σχήματος τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων : Οἱ πέντε πρώτοι, τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, εἶνε ὑποτιμημένοι καὶ τιμῶνται ἑκαστος, ἄдетος φρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 3,50 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 4 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, χρυσόδετοι δὲ φρ. 6 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 6,50 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 7 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Οἱ κατόπιν ἑπτὰ τόμοι τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, τιμῶνται ἑκαστος, ἄдетος φρ. 7, καὶ χρυσόδετοι φρ. 10. Τέλος οἱ ἀκόλουθοι ἑξ τόμοι, τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908, 1909, 1910 καὶ 1911, τιμῶνται ἑκαστος ἄдетος φρ. 8, καὶ χρυσόδετοι φρ. 10.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ” ἀποτελεῖται κατὰ τὰνωτέρω ἀπὸ 37 τόμους,—ἐκτὸς τῶν ἐξηντημένων,—τιμωμένους δραχμὰς 141,50 διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. 145,20 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 150,10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εἰς τούτους λαμπροὺς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους τῆς «Διαπλάσεως», καθεὶς τῶν ὁποίων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων καὶ ἀποτελεῖ βιβλίον αὐτοτελές, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς ὕλης, τοῦ πλῆθους τῶν μικροτέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονολογημάτων, γελοιογραφιῶν, κωμυδιῶν, δραματίων, μονολόγων, κτλ. κτλ.—περιέχονται καὶ τὰ ἐξῆς τερπνότατα καὶ διδακτικώτατα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ἔργα ἀνεγνωρισμένων παιδαγωγικῶν συγγραφέων καὶ δοκίμων μεταφραστῶν, τὰ πλείστα βραβευμένα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, διὰ καθὲς ἡλικίαν, δυνάμενα νὰ ἀναγνωσθοῦν εὐχαρίστως καὶ ἐπωφελῶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας :

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, εἰς τὸν 6ον τόμον (ἐξηντηλημένον).—Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες, εἰς τὸν 7ον καὶ 8ον.—Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, εἰς τὸν 9ον.—Ὁ Μικρὸς Ἦρωδης, εἰς τὸν 10ον (ἐξηντηλημένον).—Ἡ Κόρη τοῦ Γερῶ Ὡμαῖ εἰς τὸν 11ον.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρης, εἰς τὸν 12ον, 13ον (ἐξηντηλημένον) καὶ 14ον.—Τὸ Κερβάνιον εἰς τὸν 13ον (ἐξηντηλημένον) καὶ 14ον.—Αἱ Διετεῖς Διακοπαὶ (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν 15ον καὶ 16ον.—Ὁ Πλοίαρχος εἰς τὸν 17ον καὶ 18ον.—Ἡ Γυρτοπούλα εἰς τὸν 19ον καὶ 20όν.—Ἡ Ἀδελφοῦλά μου (πρωτότυπον τοῦ Ξενοπούλου) εἰς τὸν 20όν.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, εἰς τὸν 21ον.—Ὁ Μικρὸς Λόρδος εἰς τὸν 22ον.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρωβινσῶνος, εἰς τὸν 23ον καὶ τὸν 24ον.—Εἰς ἀναζητήσιν Μέλλοντος εἰς τὸν 10ον (ἐξηντηλημένον).—Ἐλπίς καὶ Χάρις εἰς τὸν 12ον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλλα, Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ καὶ ὁ Μικρὸς Κόμης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894.—Ἐν Οἰκογενείᾳ, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ Μαύρη καὶ Ἀσπρος, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895.—Καίσαρ Κασκαμπέλ (τοῦ Βέρν) καὶ ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896.—Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Ἀσπροῦλα καὶ ἡ Οἰκογένεια Μαντζουράνα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897.—Ἡ Σφιγὴς τῶν Πάγων (τοῦ Βέρν), οἱ Μικροὶ Ρωβινσῶνες τοῦ Βράχου καὶ τὰ Ταξείδια τοῦ Γιουλίβεξ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898.—Οἱ Χρυσοθήραι τῆς Ἀφρικῆς καὶ αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899.—Ἐγγονος Αὐτοκράτορος, ἡ Χρυσοφόρος Φλέψ καὶ ὁ Πετρομαφευτής, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900.—Ὁ θανατός Ὀρενόκος (τοῦ Βέρν), αἱ Ἀνεψιαὶ τοῦ Κυρίου Βάρκε καὶ ὁ Φασουλᾶκης Ρωβινσῶν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901.—Τὸ Μέγα Λάσος (τοῦ Βέρν), ἡ Βοεροπούλα, ὁ Ἀσώτος Υἱὸς κτλ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902.—Αἰμυλία Χώβ, τὰ Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνο (τοῦ Βέρν), Ὁ γῆρος τοῦ κόσμου, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903.—Οἱ ἀρσενεῖς ταξιδεύουν (τοῦ Βέρν), Ἡ ἐξαδέλφη μου, Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904.—Ἡ πόλις τοῦ Χουσσὺ, τὸ Σχολεῖον τῶν Ζῶων, τὸ Τροχόσπιτο καὶ οἱ Τρεῖς Ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρταμιάν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905.—Ὁ Ναυτόπαις τοῦ Σουρκοῦφ, τὸ Φεγγαροπαιδὸν, Γε' ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906.—Τὰ δίδυμα τοῦ Τράνοβαλ, ἡ Φαντασμένη, Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρα, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907.—Διὰ γὰ γίνῃ ἄνθρωπος, Μυστηριώδης Ἐγκλημα (τοῦ Βέρν), Μικρὸς παραμάγειρος—Μέγας μουσικός, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908.—Κοσμοκράτωρ (τοῦ Βέρν), Οἱ ἐξαδέλφοι Κορπανῶφ καὶ ἡ Μικρὴ Βασιλοπούλα, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909.—Τιάρκος καὶ Ζινέττα (Συνέχεια τοῦ Δουδοβίκου Κορμᾶ) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910.—Δουδοβίκος Κορμᾶς, Αἱ πτήσεις τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ, Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Νικόλα Καρακᾶ κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911.

Πᾶσα παραγγελία, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντικίμου, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται : πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», 38 ὁδὸς Ἐδριπιδίου εἰς Ἀθήνας.